ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PHILIPPE LÉGER της 19ης Νοεμβρίου 1998 *

Περιεχόμενα

I — Η κοινοτική νομοθεσία ..... I - 2062

Αποκλειστικό δικαίωμα του Οργανισμού να συνάπτει τις συμβάσεις προμηθειών ..... I - 2063

Διαδικασία αντιπαραθέσεως προσφορών και ζητήσεων ..... I - 2064

Τιμές ..... I - 2067

II — Τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία ..... I - 2068

III — Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ..... I - 2071

Προσφυγή Τ-149/94 ..... I - 2071

Προσφυγή Τ-181/94 ..... I - 2072

Επί του αιτήματος ακυρώσεως ..... I - 2072

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως ..... I - 2078

IV — Η αίτηση αναιρέσεως ..... I - 2078

V — Εξέταση των λόγων αναιρέσεως ..... I - 2079

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις ..... I - 2080

A — Διατάξεις της αποφάσεως που αφορούν την προσφυγή Τ-149/94 ..... I - 2081

1. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παραβίαση των εξουσιών του Οργανισμού, όπως αυτές περιγράφονται στο άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού ..... I - 2081

2. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παράβαση της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού . I - 2088

3. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παραβίαση των κανόνων κατανομής των αρμοδιοτήτων ..... I - 2089

4. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ..... I - 2091

5. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους του Οργανισμού ..... I - 2094

B — Διατάξεις της αποφάσεως που αφορούν την προσφυγή Τ-181/94 ..... I - 2096

Επί του αιτήματος ακυρώσεως ..... I - 2096

1. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 5α του κανονισμού και του κεφαλαίου 6 της Συνθήκης περί εφοδιασμού ..... I - 2096

α) Επί του πρώτου σκέλους που στηρίζεται σε εσφαλμένη εκτίμηση της εκτάσεως των εξουσιών του Οργανισμού ..... I - 2096

β) Επί του δευτέρου σκέλους που στηρίζεται σε παραβίαση των στόχων των άρθρων 1 και 2 της Συνθήκης ..... I - 2105

2. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου και των αρχών της ισότητας και της αναλογικότητας ..... I - 2106

α) Επί της παραβιάσεως της αρχής της ασφάλειας δικαίου ..... I - 2106

β) Επί της παραβιάσεως της υποχρεώσεως ίσης μεταχειρίσεως ... I - 2107

γ) Επί της παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας ..... I - 2108

3. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παράβαση των κανόνων κατανομής των αρμοδιοτήτων ..... I - 2109

4. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ..... I - 2110

5. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας I - 2112

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως ..... I - 2114

VI — Επί των δικαστικών εξόδων ..... I - 2114

Πρόταση ..... I - 2115

1. Η παρούσα αίτηση αναιρέσεως, που ασκήθηκε από την εταιρία γερμανικού δικαίου Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH (στο εξής: KLE ή αναιρεσείουσα) κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 25ης Φεβρουαρίου 1997, Τ-149/94 και Τ-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems κατά Επιτροπής [1] (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ή απόφαση), θέτει διάφορα ζητήματα που αφορούν το καθεστώς εφοδιασμού των καταναλωτών της Κοινότητας με μεταλλεύματα και πυρηνικά καύσιμα, όπως το καθεστώς αυτό ρυθμίστηκε με τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητος Ατομικής Ενεργείας (στο εξής: Συνθήκη).

2. Το Δικαστήριό σας καλείται να αποφανθεί, ιδίως, σχετικά με την έκταση των αρμοδιοτήτων του Οργανισμού Εφοδιασμού της Ευρατόμ (στο εξής: Οργανισμός), όταν οι συμβάσεις προμήθειας, η σύναψη των οποίων αποτελεί την αποστολή του Οργανισμού, αφορούν πρώτες ύλες με προέλευση εκτός της Κοινότητας.

I — Η κοινοτική νομοθεσία

3. Σύμφωνα με το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης: «Η Κοινότητα έχει ως αποστολή να συμβάλλει διά της δημιουργίας των αναγκαίων προϋποθέσεων στην ταχεία ίδρυση και ανάπτυξη των πυρηνικών βιομηχανιών, στην άνοδο του βιοτικού επιπέδου εντός των κρατών μελών και στην ανάπτυξη των συναλλαγών με τις άλλες χώρες».

4. Κατά το άρθρο 2, στοιχείο δ', της Συνθήκης, η Κοινότητα οφείλει «να μεριμνά για τον τακτικό και δίκαιο εφοδιασμό όλων των καταναλωτών της Κοινότητας με μεταλ-

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Συλλογή 1997, σ. II-161.

λεύματα και πυρηνικά καύσιμα». Η υλοποίηση της υποχρεώσεως αυτής αποτελεί το αντικείμενο του τίτλου ΙΙ, κεφάλαιο 6 (άρθρα 52 έως 76), το οποίο θεσπίζει κοινό καθεστώς σχετικά με τον εφοδιασμό σε μεταλλεύματα, αρχικά υλικά και ειδικά σχάσιμα υλικά.

5. Σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 1, της Συνθήκης, «Ο εφοδιασμός σε μεταλλεύματα, αρχικά υλικά και ειδικά σχάσιμα υλικά εξασφαλίζεται (...) βάσει της αρχής της ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού και διά της επιδιώξεως μιας κοινής πολιτικής εφοδιασμού». Προς τούτο, το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο α', προβλέπει ότι «απαγορεύεται κάθε πρακτική η οποία έχει ως σκοπό την εξασφάλιση προνομιακής θέσεως σε ορισμένους καταναλωτές».

6. Για την επιτυχία της πολιτικής αυτής, το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο β', προέβλεψε τη σύσταση Οργανισμού, με νομική προσωπικότητα και οικονομική αυτονομία [2].

7. Το άρθρο 53 της Συνθήκης ορίζει τα εξής:

«Ο Οργανισμός τελεί υπό τον έλεγχο της Επιτροπής, η οποία του παρέχει τις οδηγίες της, έχει δικαίωμα αρνησικυρίας επί των αποφάσεών του και διορίζει τον γενικό διευθυντή και τον αναπληρωτή γενικό διευθυντή του.

Κάθε σιωπηρή ή ρητή πράξη του Οργανισμού, κατά την άσκηση του δικαιώματός του προαιρέσεως ή του αποκλειστικού του δικαιώματος να συνάπτει συμβάσεις προμηθειών, δύναται να αχθεί από τους ενδιαφερομένους ενώπιον της Επιτροπής, η οποία λαμβάνει απόφαση εντός προθεσμίας ενός μηνός.»

Αποκλειστικό δικαίωμα του Οργανισμού να συνάπτει τις συμβάσεις προμηθειών

8. Για να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του στον τομέα του εφοδιασμού, ο Οργανισμός διαθέτει, μεταξύ άλλων, «το αποκλειστικό δικαίωμα να συνάπτει συμβάσεις προμηθείας μεταλλευμάτων, αρχικών υλικών ή ειδικών σχασίμων υλικών που προέρχονται από κράτη εντός ή εκτός της Κοινότητας» [3].

9. Σύμφωνα με το άρθρο 55 της Συνθήκης, τα κράτη μέλη ανακοινώνουν ή μεριμνούν για την ανακοίνωση προς τον Οργανισμό όλων των πληροφοριών που είναι αναγκαίες για την άσκηση, μεταξύ άλλων, του αποκλειστικού του δικαιώματος να συνάπτει συμβάσεις προμηθειών.

2 — Άρθρο 54.

3 — Άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο β', της Συνθήκης.

10. Ο εφοδιασμός σε μεταλλεύματα και αρχικά υλικά *προερχόμενα εκτός της Κοινότητας* διέπεται κυρίως από το άρθρο 64 της Συνθήκης, το οποίο επαναλαμβάνει ότι ο Οργανισμός, ενεργώντας στα πλαίσια των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ της Κοινότητας και ενός τρίτου κράτους ή διεθνούς οργανισμού, «έχει το αποκλειστικό δικαίωμα, πλην εξαιρέσεων που προβλέπονται από την παρούσα Συνθήκη, να συνάπτει συμφωνίες ή συμβάσεις (...)».

Διαδικασία αντιπαραθέσεως προσφορών και ζητήσεων

11. Το άρθρο 65, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ορίζει ότι στις προμήθειες υλικών προερχομένων εκτός της Κοινότητας εφαρμόζεται η διαδικασία αντιπαραθέσεως προσφορών και ζητήσεων, όπως αυτή καθορίζεται στο άρθρο 60, όσον αφορά τις προμήθειες υλικών προερχομένων από την Κοινότητα.

12. Το άρθρο 60 ορίζει τα εξής:

«Οι καταναλωτές γνωστοποιούν περιοδικώς στον Οργανισμό τις ανάγκες τους σε προμήθειες, προσδιορίζοντας τις ποσότητες, τον φυσικό και χημικό χαρακτήρα, τους τόπους προελεύσεως, τις χρήσεις, την κλιμάκωση των παραδόσεων και τους όρους των τιμών, που θα αποτελέσουν τις ρήτρες και τους όρους της συμβάσεως προμηθείας, την οποία επιθυμούν να συνάψουν.

Ομοίως οι παραγωγοί γνωστοποιούν στον Οργανισμό τις προσφορές, τις οποίες είναι σε θέση να κάνουν με όλες τις αναγκαίες προδιαγραφές και ιδίως τη διάρκεια των συμβάσεων που επιτρέπουν την κατάρτιση των προγραμμάτων παραγωγής τους. Η διάρκεια αυτών των συμβάσεων δεν δύναται να υπερβαίνει τα δέκα έτη, εκτός αν συναινεί η Επιτροπή.

Ο Οργανισμός ενημερώνει όλους τους καταναλωτές επί των προσφορών και του όγκου των αιτήσεων που έχει λάβει και τους καλεί να δώσουν τις παραγγελίες τους εντός ορισμένης προθεσμίας.

Όταν συγκεντρώνει το σύνολο των παραγγελιών αυτών ο Οργανισμός γνωστοποιεί τους όρους, υπό τους οποίους δύναται να τις ικανοποιήσει.

Αν ο Οργανισμός δεν δύναται να ικανοποιήσει πλήρως όλες τις παραγγελίες που έχει λάβει, κατανέμει τις προμήθειες κατ' αναλογία προς τις παραγγελίες που αντιστοιχούν σε κάθε προσφορά με την επιφύλαξη των διατάξεων των άρθρων 68 και 69.

Οι τρόποι για την αντιπαράθεση προσφορών και ζητήσεων καθορίζονται με κανονισμό του Οργανισμού που υπόκειται σε έγκριση της Επιτροπής.»

13. Το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα 2 σχετικά με τα υλικά *προερχόμενα από την Κοινότητα* ορίζει τα εξής: «Ο Οργανισμός υποχρεούται να ικανοποιεί όλες τις παραγγελίες, εκτός αν υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια που αντιτίθενται στην εκτέλεσή τους.»

14. Το άρθρο 65, δεύτερο εδάφιο, προβλέπει ότι: «(...) ο Οργανισμός δύναται να καθορίζει τη γεωγραφική προέλευση των προμηθειών, εφόσον εξασφαλίζει στον καταναλωτή όρους τουλάχιστον εξίσου ευνοϊκούς προς αυτούς που διατυπώνονται στην παραγγελία».

15. Στις 5 Μαΐου 1960, ο Οργανισμός εξέδωσε, σύμφωνα με το άρθρο 60, έκτο εδάφιο, της Συνθήκης, κανονισμό περί καθορισμού των διαδικασιών αντιπαραθέσεως προσφορών και ζητήσεων μεταλλευμάτων, αρχικών υλικών και ειδικών σχασίμων υλικών [4].

4 — ΕΕ ειδ. έκδ. 12/001, σ. 35, στο εξής: κανονισμός.

16. Ο κανονισμός καθιερώνει απλοποιημένες διαδικασίες αντιπαραθέσεως προσφορών και ζητήσεων μεταλλευμάτων.

17. Σύμφωνα με το άρθρο 5, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού:

«Αν η Επιτροπή διαπιστώσει για ένα συγκεκριμένο προϊόν, ιδίως κατόπιν πρωτοβουλίας του Οργανισμού και μετά από ακρόαση της συμβουλευτικής επιτροπής, ότι η κατάσταση της αγοράς χαρακτηρίζεται εκ του ότι η προσφορά υπερβαίνει εμφανώς τη ζήτηση, δύναται με κατάλληλη οδηγία να καλέσει τον Οργανισμό να εφαρμόσει την απλοποιημένη διαδικασία (...).»

18. Κατά την απλοποιημένη αυτή διαδικασία, οι καταναλωτές και οι παραγωγοί είναι εξουσιοδοτημένοι να διαπραγματεύονται απ' ευθείας και να υπογράφουν συμβάσεις προμηθείας, αφού ο Οργανισμός καθορίσει τους γενικούς όρους που πρέπει να πληρούν οι συμβάσεις αυτές. Οι συμβάσεις αυτές κοινοποιούνται στη συνέχεια στον Οργανισμό και θεωρούνται ότι συνήφθησαν από αυτόν, αν δεν διαβιβασθεί αντίρρηση του Οργανισμού προς τους ενδιαφερομένους εντός προθεσμίας οκτώ ημερών από της λήψεως των συμβάσεων.

19. Η διαδικασία αυτή δεν εφαρμόζεται επί των συμβάσεων προμηθείας που αφορούν τα ειδικά σχάσιμα υλικά [5].

20. Το άρθρο 5α του κανονισμού, που προστέθηκε με τον κανονισμό του Οργανισμού της 15ης Ιουλίου 1975 [6], προβλέπει για τα μεταλλεύματα και τα αρχικά υλικά μια νέα απλοποιημένη διαδικασία, η οποία, ενώ εξασφαλίζει στον Οργανισμό πλήρη γνώση της αγοράς [7], δίνει στους καταναλωτές το δικαίωμα «να απευθύνονται απ' ευθείας στους παραγωγούς και να διαπραγματεύονται ελεύθερα με τον παραγωγό της εκλογής τους τη σύμβαση προμηθείας» [8].

21. Εντούτοις, σύμφωνα με το άρθρο 5α του κανονισμού, όπως τροποποιήθηκε:

«γ) η σύμβαση προμηθείας θα περιέχει τουλάχιστον τις κάτωθι ενδείξεις:

1. προσδιορισμό των συμβαλλομένων μερών,

2. ποσότητες των προς προμήθεια υλικών,

3. ετήσια κλιμάκωση των παραδόσεων,

4. φύση των παραδοτέων υλικών,

5. χώρα καταγωγής των παραδοτέων υλικών. Αν ο προμηθευτής δεν δύναται να δώσει την ένδειξη καταγωγής κατά τον χρόνο συνάψεως της συμβάσεως, πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση έναντι του καταναλωτού και του Οργανισμού να γνωστοποιήσει σε αυτούς εκ των υστέρων τη χώρα καταγωγής κάθε μερικής παραδόσεως.

6. όρους τιμών και πληρωμής,

7. διάρκεια των συμβάσεων.

δ) προκειμένου να συναφθεί η σύμβαση υποβάλλεται στον Οργανισμό προς υπογραφή εντός δέκα εργασίμων ημερών·

(...)

5 — Άρθρο 5, τελευταίο εδάφιο.
6 — ΕΕ ειδ. έκδ. 12/001, σ. 91.
7 — Άρθρο 5α, στοιχείο β'.
8 — Άρθρο 5α, στοιχείο α'.

ζ) ο Οργανισμός πρέπει να αποφασίσει είτε να συνάψει τη σύμβαση, είτε να αρνηθεί τη σύναψή της, εντός δέκα εργασίμων ημερών από τη λήψη της συμβάσεως·

η) η άρνηση προς σύναψη της συμβάσεως κοινοποιείται στους ενδιαφερομένους με αιτιολογημένη απόφαση. Η απόφαση αυτή δύναται να παραπεμφθεί στην Επιτροπή σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου VIII, παράγραφος 3, του καταστατικού του Οργανισμού εφοδιασμού».

Τιμές

22. Για τις προμήθειες που προέρχονται τόσο από την Κοινότητα όσο και εκτός της Κοινότητας, το άρθρο 67 της Συνθήκης προβλέπει ότι «Εκτός εξαιρέσεων που προβλέπονται από την παρούσα Συνθήκη οι τιμές προκύπτουν από την αντιπαράθεση προσφορών και ζητήσεων, κατά τους όρους που αναφέρονται στο άρθρο 60, προς τους οποίους τα κράτη μέλη δεν δύνανται να αντιτίθενται διά των εθνικών τους νομοθεσιών.»

23. Το άρθρο 68, πρώτο εδάφιο, απαγορεύει «κάθε πρακτική καθορισμού τιμών, που έχει σκοπό να εξασφαλίσει σε ορισμένους καταναλωτές προνομιακή θέση, κατά καταστρατήγηση της αρχής της ίσης προσβάσεως (...)».

24. Σύμφωνα με το άρθρο 69, «Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας ομοφώνως προτάσει της Επιτροπής, δύναται να καθορίζει τις τιμές», ενώ «ο Οργανισμός (...) δύναται να προτείνει στους καταναλωτές που έχουν δώσει παραγγελίες, εξίσωση των τιμών».

25. Η συμφωνία μεταξύ, αφενός, της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας και, αφετέρου, της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών για το Εμπόριο και την Εμπορική και Οικονομική Συνεργασία, που υπεγράφη στις 18 Δεκεμβρίου 1989 και συνήφθη εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας, δυνάμει της αποφάσεως 90/117/Ευρατόμ της Επιτροπής, της 27ης Φεβρουαρίου 1990 [9], εφαρμόζεται στα πυρηνικά υλικά, όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 1, της συμφωνίας. Το άρθρο 14 της συμφωνίας διευκρινίζει ότι «τα εμπορεύματα αποτελούν αντικείμενο συναλλαγών μεταξύ των συμβαλλομένων μερών στις τιμές της αγοράς».

26. Πρέπει επίσης να γίνει αναφορά στο ψήφισμα του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 1986, για τους νέους στόχους της κοινοτικής ενεργειακής πολιτικής για το 1995 και τη σύγκλιση των πολιτικών των κρατών μελών [10], που προβλέπει, στο σημείο 5, ότι «η ενεργειακή πολιτική της Κοινότητας και των κρατών μελών πρέπει να επιδιώκει (...)» να διασφαλίζει:

9 — ΕΕ L 68, σ. 2, στο εξής: εμπορική συμφωνία.
10 — ΕΕ C 241, σ. 1.

«α) ασφαλέστερες συνθήκες εφοδιασμού και μείωση των κινδύνων απότομων διακυμάνσεων των τιμών της ενέργειας:

— (...)

— με τη γεωγραφική διαφοροποίηση των εξωτερικών ενεργειακών πηγών εφοδιασμού της Κοινότητας».

II — Τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία

27. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο προέβη στις ακόλουθες διαπιστώσεις:

«1 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα [KLE] (...) έχει την κυριότητα ενός πυρηνικού σταθμού στην Κάτω Σαξονία (Γερμανία) του οποίου τη λειτουργία διασφαλίζει η ίδια. Η προσφεύγουσα, σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά που εκθέτει, ασκεί πολιτική μεσοπροθέσμου εφοδιασμού σε καύσιμα και συνάπτει κατά τακτά χρονικά διαστήματα συμβάσεις προμηθειών καλύπτουσες τις ανάγκες της σε καύσιμα για πέντε ετήσιες χρήσεις το πολύ.

2 Τον Ιούνιο του 1993 η προσφεύγουσα δημοσίευσε πρόσκληση για την υποβολή προσφορών σχετικών με την προμήθεια φυσικού ουρανίου υπό τη μορφή εξαφθοριούχου ουρανίου (στο εξής: UF_6). Στις 10 και στις 22 Νοεμβρίου 1993 συνήψε σύμβαση προμηθείας με την British Nuclear Fuels plc (στο εξής: BNFL), εταιρία εγκατεστημένη στο Ηνωμένο Βασίλειο, η οποία είχε υποβάλει την πιο συμφέρουσα προσφορά. Προς εκτέλεση της συμβάσεως αυτής, έπρεπε να παραδοθούν 400 τόνοι φυσικού ουρανίου υπό τη μορφή UF_6, το αργότερο μέχρι τις 31 Μαρτίου 1995 σε μια εταιρία εμπλουτισμού εγκατεστημένη στο έδαφος της Κοινότητας. Η συμφωνηθείσα τιμή αγοράς ανερχόταν σε 22 δολάρια ΗΠΑ (US$), πλέον ΦΠΑ, ανά χιλιόγραμμο. Η σύμβαση δεν περιελάμβανε καμία ένδειξη ως προς τον τόπο καταγωγής του προς παράδοση ουρανίου, αλλά η BNFL δεσμεύθηκε να γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα καθώς και στον Οργανισμό Εφοδιασμού της Ευρατόμ (...) το όνομα της χώρας καταγωγής, το αργότερο κατά τον χρόνο εκάστης επί μέρους παραδόσεως. Σύμφωνα με τους όρους της, η σύμβαση θα παρήγε τα αποτελέσματά της μόνον κατόπιν της εγκρίσεως του Οργανισμού.

3 Το άρθρο 5α, στοιχείο δ', του κανονισμού του Οργανισμού της 5ης Μαΐου 1960 (...) ορίζει, στο πλαίσιο μιας "απλοποιημένης διαδικασίας", ότι, προκειμένου να συναφθεί μια σύμβαση προμηθείας, υποβάλλεται στον Οργανισμό προς υπογραφή. Έτσι, δυνάμει του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', ο Οργανισμός διαθέτει προθεσμία δέκα εργασίμων ημερών προκειμένου να αποφασίσει είτε να συνάψει τη σύμβαση είτε να αρνηθεί τη σύναψή της.

4 Στις 29 Νοεμβρίου 1993 υποβλήθηκε στον Οργανισμό προς υπογραφή η σύμβαση την οποία σκόπευαν να συνάψουν η KLE και η BNFL.

5 Με έγγραφο της 10ης Δεκεμβρίου 1993, το οποίο παρελήφθη στις 13 Δεκεμβρίου 1993, ήτοι την τελευταία ημέρα της προθεσμίας των δέκα εργασίμων ημερών για την υπογραφή, ο Οργανισμός ζήτησε από την προσφεύγουσα και από την BNFL στοιχεία για την καταγωγή του ουρανίου το οποίο αφορούσε η σύμβαση. Στις 14 Δεκεμβρίου 1993 η BNFL πληροφόρησε τον Οργανισμό ότι το εν λόγω ουράνιο καταγόταν από την Κοινοπολιτεία των Ανεξαρτήτων Κρατών (στο εξής: ΚΑΚ), πιθανώς από τη Ρωσία.

6 Με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1993, ο Οργανισμός γνωστοποίησε στους συμβαλλομένους ότι η πολιτική του έχει ως σκοπό "να μη δημιουργείται πέραν των ευλόγων ορίων εξάρτηση των καταναλωτών της [Ευρωπαϊκής] Κοινότητας [Ατομικής Ενέργειας] (στο εξής: Κοινότητα ή ΕΚΑΕ) από οποιαδήποτε συγκεκριμένη πηγή εφοδιασμού και να αγοράζονται πυρηνικά υλικά που κατάγονται από τις δημοκρατίες της ΚΑΚ σε τιμές σύμφωνες προς τις τιμές της αγοράς (δηλαδή τιμές που αντανακλούν το κόστος παραγωγής και είναι παρόμοιες προς τις τιμές που ισχύουν στις χώρες με οικονομία της αγοράς)". Ο Οργανισμός εξήγησε ότι η πολιτική διαφοροποιήσεως που ακολουθεί σκοπεί στον περιορισμό του ποσοστού των καταγομένων από την ΚΑΚ προμηθειών στο 20 με 25 % των αναγκών των κατ' ιδίαν καταναλωτών της Κοινότητας. Κατά τον Οργανισμό, η υποβληθείσα από την προσφεύγουσα σύμβαση ενείχε τον κίνδυνο δημιουργίας υπερβολικά μεγάλης εξαρτήσεώς της από το ουράνιο της ΚΑΚ. Κατά τους υπολογισμούς του, ενόψει του συνόλου των προμηθειών προς την KLE που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων ετών, η εταιρία αυτή είχε δικαίωμα να αγοράζει ετησίως περίπου 45 τόνους φυσικού ουρανίου καταγωγής ΚΑΚ. Ο Οργανισμός παρατήρησε ότι η KLE είχε ήδη αγοράσει ποσότητες που υπερέβαιναν αισθητώς, και επί πλείονα έτη, το εύλογο επίπεδο εξαρτήσεως. Επιπλέον, οι προτεινόμενες τιμές δεν αντανακλούσαν το σύνηθες κόστος παραγωγής και δεν ήταν παρόμοιες προς τις τιμές που ίσχυαν στις χώρες με οικονομία της αγοράς. Ως εκ τούτου, ο Οργανισμός έκρινε ότι θεωρούσε απρόσφορη τη σύναψη της συμβάσεως, αλλά ζήτησε, παρά ταύτα, από τους διαδίκους να του υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους πριν από τη λήψη οριστικής αποφάσεως.

7 Στις 29 Δεκεμβρίου 1993 η προσφεύγουσα υπέβαλε το ζήτημα στην κρίση της Επιτροπής, βάσει του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, επικαλούμενη παράλειψη του Οργανισμού.

8 Στις 6 Ιανουαρίου 1994 κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα η απόφαση 1/94 του Οργανισμού, αφορώσα την υποβληθείσα στις 29 Νοεμβρίου 1993 σύμβαση προμηθείας. Κατά την απόφαση αυτή, ο Οργανισμός συνήψε τη σύμβαση της 10ης και 22ας Νοεμβρίου 1993 μεταξύ της KLE και της BNFL, προσθέτοντας έναν όρο κατά τον οποίο το παραδιδόμενο ουράνιο δεν μπορούσε να προέρχεται, είτε αμέσως είτε εμμέσως, από την ΚΑΚ.

9 Στις 10 Ιανουαρίου 1994 η Επιτροπή γνωστοποίησε στους εντολοδόχους της προσφεύγουσας ότι, κατά την άποψή της, η κοινοποιηθείσα στην προσφεύγουσα στις 6 Ιανουαρίου απόφαση του Οργανισμού είχε ληφθεί εμπροθέσμως και, ως εκ τούτου, η ενώπιόν της διαδικασία καθίστατο άνευ αντικειμένου.

10 Με έγγραφο της 20ής Ιανουαρίου 1994, η προσφεύγουσα συμπλήρωσε τον φάκελο που υπέβαλε για την κινηθείσα στις 29 Δεκεμβρίου 1993 διαδικασία, λαμβάνοντας υπόψη της την προαναφερθείσα απόφαση 1/94.

11 Εξάλλου, με δεύτερο έγγραφο της ιδίας ημερομηνίας, υπέβαλε την απόφαση αυτή στην κρίση της Επιτροπής, κατ' εφαρμογή του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

12 Όσον αφορά την πρώτη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο την προβαλλόμενη παράλειψη του Οργανισμού, η Επιτροπή εξέδωσε στις 4 Φεβρουαρίου 1994 την απόφαση 94/95/Ευρατόμ, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ (ΕΕ L 48, σ. 45, στο εξής: απόφαση 94/95). Η Επιτροπή απέρριψε τα αιτήματα της προσφεύγουσας, τα οποία στηρίζονταν στον ισχυρισμό ότι ο Οργανισμός δεν αποφάνθηκε εντός της ταχθείσας προθεσμίας και αποσκοπούσαν, μεταξύ άλλων, στο να δώσει η Επιτροπή εντολή στον Οργανισμό να συνάψει τη σύμβαση της 10ης και 22ας Νοεμβρίου 1993. Κατά την Επιτροπή, δεν υπήρξε παράλειψη του Οργανισμού, δεδομένου ότι ο Οργανισμός εδικαιούτο να συμπληρώσει τον φάκελό του και ότι, κατά συνέπεια, η προθεσμία των δέκα εργασίμων ημερών είχε αρχίσει μόλις κατά την ημερομηνία λήψεως των αιτηθέντων συμπληρωματικών στοιχείων, ήτοι στις 14 Δεκεμβρίου 1993, και έληξε μόλις στις 6 Ιανουαρίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία εκδόθηκε πράγματι η απόφαση 1/94.

13 Όσον αφορά τη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο την προαναφερθείσα απόφαση 1/94, η Επιτροπή εξέδωσε στις 21 Φεβρουαρίου 1994 την απόφαση 94/285/Ευρατόμ, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ (ΕΕ L 122, σ. 30, στο εξής: απόφαση 94/285). Η Επιτροπή έκρινε ότι η απόφαση του Οργανισμού ήταν νόμιμη ως προς το περιεχόμενο και, ως εκ τούτου, απέρριψε τα αιτήματα της προσφεύγουσας.

14 Υπό τις συνθήκες αυτές, η KLE έκρινε ότι η επίμαχη σύμβαση προμηθείας δεν μπορούσε να εκτελεστεί. Η KLE και η BNFL παραιτήθηκαν της εκτελέσεως της συμβάσεως.

15 Στις 8 και στις 14 Μαρτίου 1994 η KLE και η BNFL συνήψαν νέα σύμβαση προμηθείας 400 τόνων ουρανίου υπό τη μορφή UF_6 στην τιμή των 27 US$ ανά χιλιόγραμμο, η οποία περιελάμβανε τον όρον ότι το υλικό δεν θα προέρχεται είτε αμέσως είτε εμμέσως από την KAK. Η σύμβαση αυτή συνήφθη από τον Οργανισμό στις 30 Μαρτίου 1994.»

28. Υπό τις συνθήκες αυτές η KLE άσκησε τις προαναφερθείσες προσφυγές T-149/94 και T-181/94, ζητώντας αντίστοιχα την ακύρωση των αποφάσεων 94/95 και 94/285 της Επιτροπής και, ειδικότερα όσον αφορά τη δεύτερη προσφυγή-αγωγή, ζητώντας να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει στην προσφεύγουσα το ποσό των 3 511 279,30 γερμανικών μάρκων (DM) ως αποζημίωση, εντόκως προς 6 % ετησίως από τις 7 Απριλίου 1994.

III — Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

Προσφυγή Τ-149/94

29. Η προσφεύγουσα επικαλέστηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου πέντε λόγους ακυρώσεως, αντλούμενους, αντιστοίχως, από την παράβαση του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού, καθώς και των διατάξεων του κεφαλαίου 6 της Συνθήκης που αφορά τον εφοδιασμό, την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και της αρχής της προστασίας της ασφάλειας δικαίου, την παραβίαση των κανόνων περί κατανομής των αρμοδιοτήτων, την παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και την κατάχρηση εξουσίας.

30. *Οι δύο πρώτοι λόγοι ακυρώσεως* έθεταν υπό αμφισβήτηση τη δυνατότητα του Οργανισμού, αφενός, να ζητήσει συμπληρωματικά στοιχεία, που αφορούσαν, στην προκειμένη περίπτωση, την καταγωγή των πρώτων υλών και, αφετέρου, να μη λαμβάνει τελική απόφαση πριν συμπληρωθεί ο φάκελος, δηλαδή πριν περιληφθούν τα ελάχιστα στοιχεία που απαιτεί το άρθρο 5α, στοιχείο γ', του κανονισμού. Η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι η απαίτηση συμπληρωματικών στοιχείων ήταν δυσανάλογη και ότι η καθυστέρηση κατά τη λήψη της αποφάσεως υπερέβη την προθεσμία που ήταν αναγκαία για την πραγματοποίηση του σκοπού της συμπληρώσεως του φακέλου. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η αυθαίρετη καθυστέρηση κατά τη λήψη των αποφάσεων σχετικά με τη σύναψη των συμβάσεων προσέβαλε την αρχή της ασφάλειας δικαίου.

31. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι από το άρθρο 5α, στοιχείο γ', του κανονισμού προκύπτει ότι η γεωγραφική καταγωγή των προς παράδοση υλικών κατέχει κεντρική θέση μεταξύ των στοιχείων μιας συμβάσεων προμηθείας, τα οποία πρέπει να γνωστοποιούνται στον Οργανισμό στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 5α του κανονισμού. Επισήμανε, σχετικά, ότι η εκ μέρους του Οργανισμού γνώση της γεωγραφικής καταγωγής των προμηθειών είναι απαραίτητη προκειμένου να εξασφαλίζεται η ασφάλεια του εφοδιασμού την οποία επιδιώκει η εφαρμοζόμενη πολιτική εφοδιασμού [11].

32. Προσέθεσε ότι από αυτό καθαυτό το γράμμα του άρθρου 5α, στοιχείο γ', προκύπτει ότι η εκ των υστέρων γνωστοποίηση της χώρας καταγωγής επιτρέπεται μόνον αν ο προμηθευτής δεν μπορούσε να παράσχει το στοιχείο αυτό κατά τον χρόνο συνάψεως της συμβάσεως. Όμως, κατά το Πρωτοδικείο, η προσφεύγουσα και ο προμηθευτής της είχαν συμφωνήσει, σιωπηρώς τουλάχιστον, ότι τα υλικά θα κατάγονταν από την ΚΑΚ [12].

33. Το Πρωτοδικείο έκρινε, συνεπώς, ότι η προσφεύγουσα, μη αναγράφοντας στη σύμβαση προμηθείας τη γεωγραφική καταγωγή του ουρανίου, μολονότι αυτή είχε συμφωνηθεί, σιωπηρώς τουλάχιστον, μεταξύ των συμβαλλομένων, υπήρξε η ίδια υπαιτία των διοικητικών δυσχερειών που αντιμετώπισε ο Οργανισμός προκειμένου να αποφανθεί. Υπό τις συνθήκες αυτές, έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε δικαίωμα να επικαλεστεί το ευεργέτημα του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού, το οποίο προβλέπει ταχεία διαδικασία, με την μορφή προθεσμίας δέκα εργασίμων ημερών που τάσσεται στον

11 — Σκέψη 35 της αποφάσεως.

12 — Σκέψεις 36 και 37.

Οργανισμό για να αποφανθεί, για τις περιπτώσεις που δεν παρουσιάζουν προβλήματα.

34. Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο Οργανισμός είχε, εν προκειμένω, το δικαίωμα, πριν από τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', να ζητήσει από τους συμβαλλομένους να συμπληρώσουν τον φάκελο γνωστοποιώντας του την καταγωγή των προς παράδοση υλικών.

35. Έκρινε ότι η προθεσμία εντός της οποίας ο Οργανισμός εξέδωσε την απόφασή του ήταν εύλογη και δεν συνιστούσε παράβαση του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού ούτε παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ασφάλειας δικαίου, με αποτέλεσμα να πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως.

36. Διαπιστώνοντας ότι η προσφεύγουσα δεν ανέπτυξε *τον τρίτο λόγο ακυρώσεως*, ο οποίος είχε αντληθεί από την παραβίαση των κανόνων της κατανομής των αρμοδιοτήτων, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος να αποφανθεί επί του βασίμου του λόγου αυτού [13].

37. Στη συνέχεια το Πρωτοδικείο απέρριψε *τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως*, ο οποίος είχε αντληθεί από την έλλειψη αιτιολογίας, διότι, κατά την άποψή του, από την απόφαση 94/95 της Επιτροπής προκέκυπτε σαφώς και απεριφράστως η συλλογιστική της Επιτροπής [14].

38. Επί *του πέμπτου λόγου ακυρώσεως*, ο οποίος έχει αντληθεί από την κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους του Οργανισμού και της Επιτροπής, οι οποίοι, ουδόλως διέθεταν, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, διακριτική ευχέρεια, αλλά είχαν, αντιθέτως, την υποχρέωση να συνάψουν την υποβληθείσα από την προσφεύγουσα σύμβαση, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή επεδίωξαν σκοπό διαφορετικό από τον σκοπό της θέσεως σε εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού [15].

39. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή Τ-149/94.

Προσφυγή Τ-181/94

Επί του αιτήματος ακυρώσεως

40. Η προσφεύγουσα επικαλέστηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου πέντε λόγους ακυρώσεως

13 — Σκέψεις 42 και 43.

14 — Σκέψεις 48 έως 50.

15 — Σκέψεις 53 και 54.

κατά της αποφάσεως 94/285 της Επιτροπής, οι οποίοι αντλούνται, αντιστοίχως, από την παράβαση του άρθρου 5α του κανονισμού καθώς και των περί εφοδιασμού διατάξεων του κεφαλαίου 6 της Συνθήκης, την παραβίαση των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, την παραβίαση των κανόνων περί κατανομής των αρμοδιοτήτων, την παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και την κατάχρηση εξουσίας.

41. *Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως* είχε τέσσερα σκέλη.

42. Το πρώτο και το δεύτερο σκέλος αντλήθηκαν αντίστοιχα από την παραβίαση της υποχρεώσεως του Οργανισμού να συνάψει τη σύμβαση σύμφωνα με το άρθρο 5α του κανονισμού και από την παράβαση των άρθρων 61, πρώτο εδάφιο, 60 και 65, πρώτο εδάφιο, καθώς και των άρθρων 52, παράγραφος 2, και 64 της Συνθήκης, που οφειλόταν στην πολιτική εφοδιασμού, όπως προσδιορίστηκε και εφαρμόστηκε εν προκειμένω. Με τον τρόπο αυτό η προσφεύγουσα αμφισβητούσε την ευχέρεια παρεκκλίσεως από τον νόμο της προσφοράς και της ζητήσεως κατά την άσκηση από τον Οργανισμό του αποκλειστικού δικαιώματος συνάψεως των συμβάσεων προμήθειας ουρανίου.

43. Το Πρωτοδικείο ανέλυσε το σύστημα εφοδιασμού που καθιερώνει το κεφάλαιο 6 της Συνθήκης υπό το φως των στόχων που ανατίθενται στην Κοινότητα. Από την ανάλυση αυτή συνήγαγε το συμπέρασμα ότι από την οικονομία της Συνθήκης προκύπτει ότι η αποστολή του Οργανισμού συνίσταται στη διασφάλιση ενός από τους συσιώδεις στόχους που η Συνθήκη αυτή αναθέτει στην Κοινότητα, με το άρθρο 2, στοιχείο δ', ήτοι της ασφάλειας του εφοδιασμού, κατ' εφαρμογή της αρχής της ίσης προσβάσεως στις πηγές, που καθιερώνει το άρθρο 52, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Εκτίμησε ότι αυτό προκύπτει σαφώς από το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο β', της Συνθήκης, το οποίο προβλέπει την ίδρυση του ειδικού αυτού οργάνου γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό και του παρέχει, καταρχήν, αποκλειστικά δικαιώματα προς διασφάλιση του ομαλού και δικαίου εφοδιασμού των καταναλωτών της Κοινότητας σε πυρηνικά υλικά καταγόμενα τόσο από την Κοινότητα όσο και από τρίτες χώρες [16].

44. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, ακόμη και στο πλαίσιο της απλοποιημένης διαδικασίας, ο Οργανισμός δικαιούται να αντιταχθεί σε σύμβαση η οποία θα μπορούσε να παρεμποδίσει την πραγματοποίηση των στόχων της Συνθήκης [17].

45. Εξάλλου, η αρχή της αντιπαραθέσεως της προσφοράς και της ζητήσεως πρέπει, κατά γενικό κανόνα, να μην παραβιάζεται κατά την άσκηση του αποκλειστικού δικαιώματος του Οργανισμού να συνάπτει συμβάσεις προμηθειών, το Πρωτοδικείο όμως έκρινε ότι η Συνθήκη προβλέπει μια συγκεκριμένη εξαίρεση δεδομένου ότι ο Οργανισμός υποχρεούται να ικανοποιεί όλες τις παραγγελίες, «εκτός αν υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια που αντιτίθενται στην εκτέλεσή τους» [18].

46. Το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι, προκειμένου περί αποφάσεων στον τομέα της οικο-

16 — Σκέψη 85.
17 — Σκέψη 86.
18 — Σκέψη 88.

νομικής και εμπορικής πολιτικής, καθώς και της πυρηνικής πολιτικής, ο Οργανισμός διαθέτει οπωσδήποτε ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων του, με αποτέλεσμα ο έλεγχος του Πρωτοδικείου να πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να περιοριστεί στον έλεγχο της πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως ή της καταχρήσεως εξουσίας [19].

47. Το Πρωτοδικείο εκτίμησε ότι ο Οργανισμός μπορεί νομίμως να αντιτάσσεται στις εισαγωγές πυρηνικών υλών αν οι εισαγωγές αυτές διακυβεύουν την πραγματοποίηση των στόχων της Συνθήκης, ιδίως λόγω της επιδράσεώς τους στις πηγές εφοδιασμού. Ένας τέτοιος κίνδυνος μπορεί να θεωρηθεί, κατά το Πρωτοδικείο, ως νομικό εμπόδιο στην εκτέλεση μιας παραγγελίας, υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης [20].

48. θεωρώντας ότι, κατά τον χρόνο που η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 94/285, δεν αποκλειόταν το ενδεχόμενο διακυβεύσεως του τακτικού και δίκαιου εφοδιασμού που πρέπει να εξασφαλίζεται βάσει του άρθρου 2, στοιχείο δ', της Συνθήκης, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι έπρεπε να αναγνωριστεί ότι πράγματι υπήρχε ένα πρώτο νομικό εμπόδιο [21].

49. Όσον αφορά το δεύτερο εμπόδιο, η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι το σύστημα εφοδιασμού που θεσπίζει η Συνθήκη σκοπεί στην πραγματοποίηση των εισαγωγών πυρηνικών υλικών στην Κοινότητα στις τιμές της αγοράς. Η αρχή αυτή αναγνωρίστηκε, ιδίως, κατά την άποψη της Επιτροπής, με το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας, ως εφαρμοστέα στις σχέσεις μεταξύ της Κοινότητας και της ΕΣΣΔ ή, μεταγενεστέρως, των κρατών της ΚΑΚ.

50. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας αποτελεί τμήμα του κοινοτικού δικαίου και υπενθύμισε, εξάλλου, ότι, δυνάμει του άρθρου 64 της Συνθήκης, ο Οργανισμός υποχρεούται να ενεργεί, ενδεχομένως, στο πλαίσιο των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ Κοινότητας και τρίτου κράτους.

51. Αφού ανέλυσε τα διαθέσιμα στοιχεία σχετικά με τις τιμές, προκειμένου να κρίνει αν ο Οργανισμός και η Επιτροπή εφάρμοσαν ορθώς το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας, το Πρωτοδικείο εκτίμησε ότι η σύμβαση, συναφθείσα σε τιμή κατώτερη από τη μέση τιμή που ισχύει στις αγορές αμέσου παραδόσεως, δεν ήταν σύμφωνη προς τον κανόνα κατά τον οποίον οι προμήθειες πραγματοποιούνται στις τιμές της αγοράς [22].

52. Υπό τις συνθήκες αυτές, έπρεπε να θεωρηθεί ότι αποδείχθηκε η ύπαρξη ενός δευτέρου νομικού εμποδίου υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης.

19 — Σκέψη 90.
20 — Σκέψη 92.
21 — Σκέψεις 94 και 95.
22 — Σκέψη 100.

53. Όσον αφορά το τρίτο εμπόδιο στη σύναψη της συμβάσεως το οποίο οφείλεται στην υποχρέωση διασφαλίσεως ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού και στην απαγόρευση εξασφαλίσεως σε ορισμένο καταναλωτή προνομιακής θέσεως σε σχέση προς τους ανταγωνιστές του, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, αν οι εισαγωγές πρέπει να περιοριστούν, η εφαρμογή ενός αποδεκτού ορίου εξαρτήσεως, καθοριζομένου, αναλόγως της καταστάσεως της αγοράς, σε ένα ανώτατο ποσοστό καταναλώσεως από τους κατ' ιδίαν καταναλωτές, ήταν δικαιολογημένη προκειμένου να διασφαλιστεί η ίση πρόσβαση στις πηγές, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, της Συνθήκης [23].

54. Διαπιστώνοντας ότι η προσφεύγουσα είχε ήδη αγοράσει ποσότητες ουρανίου καταγωγής ΚΑΚ υπερβαίνουσες το όριο που ορίσθηκε από τον Οργανισμό εντός των ορίων της ευρείας εξουσίας του εκτιμήσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι δικαίως η Επιτροπή διαπίστωσε ότι υπάρχει νομικό εμπόδιο υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης [24].

55. Έκρινε ότι ο Οργανισμός δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα ούτε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, αρνούμενος την ανεπιφύλακτη σύναψη της επίμαχης συμβάσεως προμηθείας και προσθέτοντας στη σύμβαση αυτή τον όρο ότι το ουράνιο δεν πρέπει να είναι καταγωγής ΚΑΚ [25].

23 — Σκέψη 102.

24 — Σκέψεις 104 και 105.

25 — Σκέψη 107.

56. Το Πρωτοδικείο έκρινε επομένως ότι το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως είναι αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν.

57. Με το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενο από την παράβαση των σκοπών του άρθρου 1 της Συνθήκης, η προσφεύγουσα κατηγορούσε την Επιτροπή και τον Οργανισμό ότι ενήργησαν αποκλειστώς βάσει των συμφερόντων των παραγωγών, χωρίς να λάβουν υπόψη τα συμφέροντα των καταναλωτών. Η προσφεύγουσα εκτιμούσε, εξάλλου, ότι η πολιτική του Οργανισμού ελάχιστα μόνο προστατεύει τους εγκατεστημένους εντός της Κοινότητας παραγωγούς, οι οποίοι καλύπτουν μόνο το 20 % των κοινοτικών αναγκών σε ουράνιο, και ευνοεί τους παραγωγούς ορισμένων τρίτων χωρών.

58. Το Πρωτοδικείο απέρριψε την αιτίαση αυτή με την αιτιολογία ότι ο Οργανισμός επιδιώκει να διασφαλίσει την ασφάλεια εφοδιασμού και την αδιάλειπτη παράδοση στους κοινοτικούς καταναλωτές και ότι το να μην καθίσταται μια συγκεκριμένη πηγή προμηθείας υπερβολικά σημαντική σε σχέση προς τις εναλλακτικές πηγές εξυπηρετεί κυρίως το συμφέρον της κοινοτικής πυρηνικής βιομηχανίας. Προσέθεσε επίσης ότι το να πραγματοποιούνται οι εισαγωγές στις τιμές της αγοράς εξυπηρετεί το συμφέρον της Κοινότητας και συνάδει προς τον σκοπό της αναπτύξεως του εμπορίου με τις άλλες χώρες, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας. Έτσι, κατά το Πρωτοδικείο, η απόφαση 94/285 ανταποκρίνεται στις επιταγές της πολιτικής εφοδιασμού και δεν αντιβαίνει στην αποστολή της Κοινότητας [26].

26 — Σκέψη 113.

59. Το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως αφορούσε την παράβαση των κανόνων λειτουργίας της κοινής αγοράς φυσικού ουρανίου, ειδικότερα των άρθρων 2, στοιχείο ζ', και 92 επ. της Συνθήκης, τα οποία διασφαλίζουν την ελευθερία των επιχειρηματιών να εφοδιάζονται από εγκατεστημένο εντός άλλου κράτους μέλους προμηθευτή της επιλογής τους.

60. Το Πρωτοδικείο απέρριψε την αιτίαση αυτή. Εκτίμησε ότι η ελευθερία της επιχειρήσεως να εφοδιάζεται από εγκαταστημένο εντός άλλου κράτους μέλους προμηθευτή της επιλογής της πρέπει να ασκείται εντός των ορίων που καθορίζει η Συνθήκη, ειδικότερα δε κατά τρόπον ώστε να μη διακυβεύεται η ασφάλεια εφοδιασμού. Εν προκειμένω, η σύμβαση της προσφεύγουσας προσέκρουε, κατά την άποψη του Πρωτοδικείου, σε ορισμένα νομικά εμπόδια τα οποία, δυνάμει του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, περιορίζουν την ελευθερία αυτή [27].

61. Προς υποστήριξη του *δευτέρου λόγου ακυρώσεως*, που προέβαλε η προσφεύγουσα επικαλέστηκε παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, καθόσον ο Οργανισμός επέδειξε συμπεριφορά στερούμενη διαφάνειας, της αρχής της ισότητας, καθόσον ο οργανισμός δεν έλαβε υπόψη τη μικρή αναλογία του ηλεκτρισμού πυρηνικής προελεύσεως στον εφοδιασμό σε γερμανική κλίμακα, και, τέλος, της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον ο στόχος της διαφοροποιήσεως θα μπορούσε επίσης να επιτευχθεί στο πλαίσιο του άρθρου 65, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ή των άρθρων 70 και 72 της Συνθήκης, που αφορούν την προώθηση των προγραμμάτων μεταλλευτικής έρευνας και τη δημιουργία εμπορικών αποθεμάτων και αποθεμάτων ασφαλείας.

27 — Σκέψη 117.

62. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι έπρεπε να απορριφθεί η αιτίαση που στηριζόταν στην παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, λόγω του ότι, ενόψει της υπάρξεως προσιτών πηγών πληροφοριών, τις οποίες ένας ευλόγως επιμελής επιχειρηματίας αυτού του πολύ συγκεκριμένου και σαφώς καθορισμένου τομέα τεκμαίρεται ότι γνωρίζει, δεν μπορεί να προβάλλεται η έλλειψη διαφανείας [28].

63. Όσον αφορά την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι ο Οργανισμός εφαρμόζει ένα όριο αποδεκτής εξαρτήσεως προκειμένου να διασφαλίζει την ίση πρόσβαση των εγκατεστημένων εντός της Κοινότητας επιχειρήσεων στις πηγές εφοδιασμού και ότι η στάση αυτή δικαιολογείται βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Προσέθεσε ότι δεν μπορεί να απαιτείται από τον Οργανισμό και την Επιτροπή να λαμβάνουν υπόψη συγκεκριμένες καταστάσεις εντός διαφόρων κρατών μελών. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη περιπτώσεων στις οποίες ο Οργανισμός και η Επιτροπή δεν αντιτάχθηκαν στην παράβαση του άρθρου 5α του κανονισμού [29].

64. Όσον αφορά την αιτίαση που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι έπρεπε να απορριφθεί, διότι ο Οργανισμός, σύμφωνα με τους στόχους της πολιτικής εφοδιασμού την οποία εφαρμόζει, έπρεπε να αντιταχθεί στις εισαγωγές από την ΚΑΚ σε τιμές αφιστάμενες των τιμών της αγοράς. Προσέθεσε ότι η προϋπόθεση που τέθηκε για την έγκριση της συμβάσεως, σύμφωνα με την οποία τα υλικά δεν έπρεπε να κατάγονται από την ΚΑΚ, δεν μπορούσε να είναι δυσανάλογη για τους λόγους που εκτέθηκαν

28 — Σκέψη 127.
29 — Σκέψη 132.

ήδη λαμβανομένων ιδίως υπόψη των κινδύνων που θα συνεπαγόταν η προέλευση των υλικών από την KAK για τη διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού [30].

65. Με τον *τρίτο λόγο ακυρώσεως*, ο οποίος αντλείται από την παράβαση των κανόνων κατανομής των αρμοδιοτήτων, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι ούτε ο Οργανισμός ούτε η Συμβουλευτική επιτροπή αποτελούν όργανα της Κοινότητας υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της Συνθήκης, ότι η διαμόρφωση της κοινής πολιτικής εφοδιασμού εναπόκειται μόνο στα πολιτικά όργανα της Κοινότητας, δηλαδή στην Επιτροπή και στο Συμβούλιο, και ότι ο Οργανισμός είναι επιφορτισμένος αποκλειστικώς με την εμπορική πλευρά του εφοδιασμού, αλλά δεν είναι αρμόδιος για τον καθορισμό ποσοστώσεων εισαγωγής.

66. Το Πρωτοδικείο απέρριψε αυτόν τον λόγο με την αιτιολογία ότι ο Οργανισμός ακολούθησε τις κατευθυντήριες γραμμές που έχουν καθορίσει η Επιτροπή και το Συμβούλιο και ενήργησε εντός των ορίων των ευρέων περιθωρίων εκτιμήσεως που διαθέτει για τη λήψη αποφάσεων στον τομέα της οικονομικής και εμπορικής πολιτικής, καθώς και της πυρηνικής πολιτικής. Προσέθεσε ότι, στο πλαίσιο του ελέγχου της πράξεως του Οργανισμού την οποία έφερε ενώπιόν της η προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, η Επιτροπή υιοθέτησε την εκτίμηση του Οργανισμού [31].

67. Με τον *τέταρτο λόγο ακυρώσεως*, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον από την απόφαση 94/285 δεν προκύπτει η συστηματική σχέση μεταξύ των αρμοδιοτήτων του Οργανισμού και της Συνθήκης. Στην απόφασή της η Επιτροπή δεν εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους θα εδημιουργείτο εξάρτηση της προσφεύγουσας από το προερχόμενο από την KAK ουράνιο και για τους οποίους η συμφωνηθείσα στη σύμβαση προμηθείας τιμή δεν αντιστοιχούσε στις συνθήκες της οικονομίας της αγοράς ή αφίστατο των τιμών της αγοράς.

68. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι από την αιτιολογία της αποφάσεως 94/285 διαφαίνονται σαφώς και απεριφράστως οι κύριοι λόγοι της αρνήσεως του Οργανισμού να συνάψει τη σύμβαση που υπέβαλε η προσφεύγουσα [32].

69. Με τον *πέμπτο λόγο ακυρώσεως*, στηριζόμενο σε κατάχρηση εξουσίας, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή ουδεμία διακριτική ευχέρεια είχαν, αλλά υποχρεούνταν να συνάψουν τη σύμβαση.

70. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή επιδίωξαν διαφορετικό σκοπό και όχι τη θέση σε εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού της Ευρατόμ [33].

30 — Σκέψη 135.
31 — Σκέψη 140.
32 — Σκέψη 146.
33 — Σκέψη 150.

71. Κατά συνέπεια απέρριψε το αίτημα ακυρώσεως στο σύνολό του.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

72. Το Πρωτοδικείο, θεωρώντας ότι η συμπεριφορά που προσάπτεται στον Οργανισμό και η άρνηση της Επιτροπής να δεχθεί τα αιτήματα που της υπέβαλε η προσφεύγουσα δεν πάσχουν καμία πλημμέλεια, απέρριψε ως αβάσιμο το αίτημα αποζημιώσεως [34].

IV — Η αίτηση αναιρέσεως

73. Με την αίτηση αναιρέσεως, η KLE ζητεί από το Δικαστήριο:

«1) να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Φεβρουαρίου 1997 στις υποθέσεις T-149/94 και T-181/94·

2) να ακυρώσει την απόφαση της αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 4ης Φεβρουαρίου 1994 [35]·

3) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 21ης Φεβρουαρίου 1994 [36]·

4) να υποχρεώσει την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενεργείας να καταβάλει στην προσφεύγουσα ως αποζημίωση το ποσό των 3 511 279,30 DM, εντόκως προς 6 % ετησίως από τις 7 Απριλίου 1994·

5) να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου και της προκαταρκτικής προδικασίας, καθόσον δεν ελήφθησαν υπόψη στο πλαίσιο του αιτήματος αποζημιώσεως που αναφέρεται στο σημείο 4.»

34 — Σκέψεις 155 και 156.

35 — C(94) 243 τελικό.

36 — C(94) 344 τελικό.

74. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

«1) να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

2) να καταδικάσει την προσφεύγουσα-αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.»

75. Με το υπόμνημα απαντήσεώς της, η KLE ζητεί από το Δικαστήριο να διατάξει την προσκόμιση των κατευθυντηρίων γραμμών διαπραγματεύσεων που έδωσε το Συμβούλιο στην Επιτροπή καθώς και άλλων εγγράφων που αφορούν τις διαπραγματεύσεις με την Ομοσπονδία της Ρωσίας σχετικά με τη συμφωνία συνεργασίας.

76. Τα έγγραφα αυτά επιβεβαιώνουν, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, ότι η άποψη ότι η ΚΑΚ στο σύνολό της πρέπει να θεωρείται ως μοναδική πηγή εφοδιασμού είναι αντίθετη προς την πρακτική της Επιτροπής.

77. Η KLE προσθέτει ότι επικουρικώς πρέπει «(...) το Δικαστήριο [να θέσει] στη δικογραφία τα διαδικαστικά έγγραφα του Οργανισμού και της καθής που αφορούν την παρούσα διαδικασία».

V — Εξέταση των λόγων αναιρέσεως

78. Η Επιτροπή εκτιμά ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη και καλεί το Δικαστήριο να την απορρίψει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, με το αιτιολογικό ότι αποτελεί επανάληψη της προσφυγής που ασκήθηκε πρωτοδίκως και δεν περιέχει προσδιορίσιμους ειδικούς νομικούς λόγους. Συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως δεν είναι σύμφωνη προς τις διατάξεις του άρθρου 52 του Οργανισμού ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου και του άρθρου 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

79. Η KLE θεωρεί, αντιθέτως, ότι, δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως στηρίζεται σε λόγους που αντλούνται από πλημμέλειες της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου που θίγουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας-αναιρεσείουσας καθώς από πολλαπλές παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου εκ μέρους του Πρωτοδικείου, πληρούνται οι όροι του άρθρου 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου [37] και του άρθρου 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

80. Εν προκειμένω η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι δεν περιορίζεται σε απλή παραπομπή ή σε κατά λέξη επανάληψη. Η αίτηση αναιρέσεως ακολουθεί πιστά, ακόμη και όσον

37 — Προφανώς νοείται «του άρθρου 52 του Οργανισμού ΕΚΑΕ».

αφορά τους τίτλους και την ορολογία, την απόφαση του Πρωτοδικείου που παραβιάζει στο σύνολό της το κοινοτικό δίκαιο.

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

81. Η προσέγγιση που υιοθέτησε η αναιρεσείουσα στην αίτηση αναιρέσεως θέτει σοβαρά το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι η δομή που επέλεξε η KLE για την παρουσίαση της αιτήσεως αναιρέσεως αντιγράφει αυτή της αποφάσεως του Πρωτοδικείου και επαναλαμβάνει κάθε έναν από τους λόγους που προέβαλε η ίδια η KLE πρωτοδίκως.

82. Όμως, το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους και επιχειρήματα. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό [38].

38 — Βλ., παραδείγματος χάριν, την απόφαση της 28ης Μαΐου 1998, C-7/95 P, Deere κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-3111, σκέψεις 18 και 19).

83. Το Δικαστήριο προσθέτει ότι δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη υποβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που έχουν ρητώς απορριφθεί από αυτό· πράγματι, καθόσον μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως δεν περιέχει επιχειρηματολογία επικρίσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς συγκεκριμένα σημεία, αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που, σύμφωνα με το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου [39], δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του τελευταίου [40].

84. Πρέπει στο σημείο αυτό να επισημανθεί ότι, αντίθετα απ' ό,τι φαίνεται να υποδηλώνει το πρώτο τμήμα της αιτιολογίας που υιοθετεί συνήθως το Δικαστήριο για να δικαιολογήσει την απόρριψη των λόγων και επιχειρημάτων που αποτελούν επανάληψη αυτών που προβλήθηκαν στο πρώτο βαθμό, για το παραδεκτό των λόγων αυτών δεν αρκεί η επαναδιατύπωσή τους. Όπως προκύπτει σαφώς από το δεύτερο τμήμα της αιτιολογίας αυτής, για να θίγεται το παραδεκτό ενός λόγου ή επιχειρήματος αρκεί να προβάλλονται εκ νέου οι αιτιάσεις επί των οποίων αποφάνθηκε ήδη το Πρωτοδικείο, είτε αυτές έχουν πανομοιότυπη διατύπωση είτε όχι [41], με σκοπό να αποφανθεί το Δικαστήριο υπό τους ίδιους

39 — Η νομολογία αυτή μπορεί να ισχύσει για το άρθρο 50 του Οργανισμού που φέρει την ονομασία Οργανισμός του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας, δεδομένου ότι τα δύο κείμενα, και συνεπώς οι προβλεπόμενες σ' αυτά προϋποθέσεις παραδεκτού των αιτήσεων αναιρέσεως, είναι πανομοιότυπα.

40 — Απόφαση Deere κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 20.

41 — Με την απόφαση της 15ης Μαΐου 1997, C-355/95 P, TWD κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-2549, σκέψη 33), το Δικαστήριο έκρινε, εξάλλου, απαράδεκτο τον λόγο αναιρέσεως με τον οποίο η αναιρεσείουσα περιορίζεται στην επανάληψη των επιχειρημάτων τα οποία έχει ήδη εκθέσει ενώπιον του Πρωτοδικείου και τα οποία τούτο απέρριψε, χωρίς να εξαρτά το απαράδεκτο από την προϋπόθεση να αποτελούν τα εκ νέου προβαλλόμενα, ενώπιον του Δικαστηρίου αυτή τη φορά επιχειρήματα κατά γράμμα επανάληψη των επιχειρημάτων που εξετάστηκαν από το Πρωτοδικείο.

όρους και δυνάμει των ίδιων αρμοδιοτήτων με το Πρωτοδικείο.

85. Κατά συνέπεια, η συστηματική επανάληψη, στην αίτηση αναιρέσεως, των λόγων που προβλήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου δημιουργεί σοβαρή αμφιβολία ως προς τον σκοπό που πράγματι επιδιώκει η KLE η οποία φαίνεται ότι αποσκοπεί μάλλον στο να επιτύχει την επανεξέταση της προσφυγής.

86. Εντούτοις, από εμπεριστατωμένη εξέταση της αιτήσεως αναιρέσεως και του υπομνήματος απαντήσεως προκύπτει ότι το περιεχόμενο των παρατηρήσεων που υπέβαλε η αναιρεσείουσα συνίσταται συγχρόνως στην αμφισβήτηση των διαπιστώσεων πραγματικών περιστατικών του Πρωτοδικείου και των εκτιμήσεων στις οποίες προέβη σχετικά με τα περιστατικά αυτά ή με τις αποδείξεις, αλλά και σε πραγματικά νομικά ζητήματα που αφορούν την αρμοδιότητά σας, η συζήτηση των οποίων μπορεί, από ορισμένες απόψεις, να φανεί δικαιολογημένη. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν φαίνεται κατάλληλη η προσφυγή στο άρθρο 119.

87. Αυτή είναι, εξάλλου, η άποψη που υιοθέτησε το Δικαστήριό σας, το οποίο επέλεξε να συνεχίσει τη διαδικασία.

88. Όπως προανέφερα, η KLE δεν παρουσίασε κατά τρόπο τυπικό, όπως συνηθίζεται, καθέναν από τους λόγους αναιρέσεως που επικαλέστηκε κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου. Η αναιρεσείουσα ανέπτυξε άμεσα τους λόγους αυτούς χρησιμοποιώντας τους τίτλους των λόγων ακυρώσεως που διατύπωθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου και με τους οποίους επανέλαβε ως κατευθυντήρια γραμμή των γραπτών παρατηρήσεων που υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου σας.

89. Η προσέγγιση που ακολούθησε είχε επιπτώσεις στην παρουσίαση των προτάσεών μου, στο μέτρο που, για να μην αμφισβητήσω τη λογική που θέλησε να ακολουθήσει η KLE στη συλλογιστική της και για να απαντήσω πλήρως στα αναπτυχθέντα επιχειρήματα, επέλεξα να επαναλάβω σε γενικές γραμμές το προτεινόμενο διάγραμμα.

Α — *Διατάξεις της αποφάσεως που αφορούν την προσφυγή Τ-149/94*

1. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παραβίαση των εξουσιών του Οργανισμού, όπως αυτές περιγράφονται στο άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού

90. Η KLE υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, αντίθετα προς ό,τι έκρινε το Πρωτοδικείο, οι διατάξεις του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', δεν επιτρέπουν στον Οργανισμό να ζητήσει πληροφορίες ούτε να αποφασίσει την παράταση της προθεσμίας των δέκα ημερών που προβλέπει το κείμενο αυτό, το οποίο επιβάλλει στον Οργανισμό, κατά τρόπο περιοριστικό, εντός της προθεσμίας αυτής, είτε να συνάψει είτε να αρνηθεί τη σύναψη της επίδικης συμβάσεως.

91. Ο λόγος αναιρέσεως που προέβαλε η KLE γεννά ερωτηματικά σχετικά με την ακριβή έκταση των εξουσιών που αναγνωρίζονται στον Οργανισμό, όταν ο Οργανισμός, ως αποδέκτης της συμβάσεως προμηθείας που πρόκειται να συναφθεί, *αγνοεί την καταγωγή των προμηθειών* που αποτελούν το αντικείμενο της συμβάσεως αυτής.

92. Το γράμμα του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού αντιμετωπίζει ένα μόνον ενδεχόμενο, εφόσον ο Οργανισμός μπορεί, εντός της νόμιμης προθεσμίας, να επιλέξει μεταξύ της συνάψεως και της αρνήσεως συνάψεως της συμβάσεως.

93. Οι εξουσίες του Οργανισμού πρέπει όμως να καθορίζονται λαμβανομένων υπόψη των αποστολών που του έχουν ανατεθεί και, συγχρόνως, των στόχων που επιδιώκει η Συνθήκη και το εφαρμοστέο παράγωγο δίκαιο.

94. Η Συνθήκη προβλέπει ότι η η Κοινότητα πρέπει «να μεριμνά για τον τακτικό και δίκαιο εφοδιασμό όλων των καταναλωτών της Κοινότητας με μεταλλεύματα και πυρηνικά καύσιμα» [42]. Ο τακτικός όμως εφοδιασμός της Κοινότητος με πυρηνικά καύσιμα συνδέεται στενά με τη διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού. Πράγματι, καμία κοινότητα δεν μπορεί να δικινδυνεύσει τη διατήρηση εμπορικών σχέσεων με έναν αποκλειστικό προμηθευτή ή έναν περιορισμένο αριθμό προμηθευτών προϊόντων τόσο απαραίτητων για την οικονομική δραστηριότητα μιας χώρας και επομένως για το επίπεδο ζωής των κατοίκων της, όπως οι ενεργειακές ύλες. Η έλλειψη άμεσων εναλλακτικών πηγών εφοδιασμού θα την ανάγκαζε να υποστεί τις σοβαρές συνέπειες μιας απότομης αδυναμίας ενός από τους προμηθευτές της, μάλιστα δε, λόγω του περιορισμένου αριθμού των προμηθευτών αυτών, μια τέτοια αδυναμία θα έθιγε σημαντικό τμήμα του εφοδιασμού της [43]. Η διαφοροποίηση του εφοδιασμού αποτελεί επομένως προϋπόθεση του τακτικού εφοδιασμού και της ασφάλειας που αυτός συνεπάγεται για την Κοινότητα.

95. Η ίδια εξάλλου λογική οδήγησε το Συμβούλιο να δηλώσει ρητώς, στο ψήφισμά του της 16ης Σεπτεμβρίου 1986 που προαναφέρθηκε, ότι η ενεργειακή πολιτική της Κοινότητας και των κρατών μελών πρέπει να επιδιώκει να εξασφαλίζει ασφαλέστερες συνθήκες εφοδιασμού και μείωση των κινδύνων απότομων διακυμάνσεων των τιμών της ενέργειας με τη γεωγραφική διαφοροποίηση των εξωτερικών ενεργειακών πηγών εφοδιασμού της Κοινότητας [44].

96. Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η γνώση, εκ μέρους του Οργανισμού, της γεωγραφικής προελεύσεως των προμηθειών αποκτά πραγματική σημασία. Η γνώση αυτή αποτελεί προϋπόθεση του αποτελεσματικού χαρακτήρα της απαιτήσεως διαφοροποιήσεως του εφοδιασμού, διότι επιτρέπει τον καθο-

42 — Άρθρο 2, στοιχείο δ'.

43 — «Ο εφοδιασμός αυτός πρέπει επομένως να είναι: "τακτικός, δηλαδή σταθερός τόσο στο επίπεδο των τιμών όσο και των ποσοστήτων και ανταποκρινόμενος, στο μέτρο του δυνατού, στις ανάγκες των καταναλωτών, ώστε να μην εμποδίζεται η πραγματοποίηση των πυρηνικών προγραμμάτων"». Bette, A.: «Enseignements de sept années d'application du régime d'approvisionnement institué par le Traité de l'Euratom», *Annuaire français de droit international*, 1965, σ. 713, που αναφέρεται στον Pirotte, O.: *Trente ans d'expérience Euratom, La naissance d'une Europe nucléaire*, 1988, σ. 59.

44 — Σημείο 5, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση.

ρισμό των πηγών εφοδιασμού, ώστε όχι μόνο να εξασφαλίζεται η ποικιλία προελεύσεως αλλά να εκτιμώνται και οι κίνδυνοι διακοπής του εφοδιασμού που δημιουργούνται από την πολιτική ή οικονομική συγκυρία ενός κράτους ή μιας ομάδας κρατών προμηθευτών. Η ανάγκη να υπάρχει συγκεκριμένη ενημέρωση σχετικά με τις πηγές εφοδιασμού δεν μπορεί, συνεπώς, κατά την άποψή μου, παρά να επηρεάζει την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στις διατάξεις που καθορίζουν τις αρμοδιότητες του Οργανισμού.

97. Οι διατάξεις της Συνθήκης επιβεβαιώνουν τη σημασία αυτή. Το άρθρο 60, που εφαρμόζεται στους καταναλωτές πρώτων υλών που προέρχονται τόσο από την Κοινότητα όσο και εκτός της Κοινότητας, διευκρινίζει ότι οι καταναλωτές αυτοί γνωστοποιούν περιοδικώς στον οργανισμό τους τόπους προελεύσεως των προμηθειών.

98. Επιπλέον, ο Οργανισμός, που έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να συνάπτει συμφωνίες ή συμβάσεις προμηθείας [45] διαθέτει, εκτός των άλλων, την εξουσία να καθορίζει τους όρους υπό τους οποίους μπορεί να ικανοποιηθεί το σύνολο των παραγγελιών που έδωσαν οι καταναλωτές [46], πράγμα που προφανώς καλύπτει τους όρους που αφορούν την προέλευση των προμηθειών.

99. Η αρμοδιότητα αυτή επιβεβαιώνεται από το άρθρο 65, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης που προβλέπει ότι ο Οργανισμός δύναται να καθορίζει τη γεωγραφική προέλευση των προμηθειών, εφόσον εξασφαλίζει στον καταναλωτή όρους τουλάχιστον εξ ίσου ευνοϊκούς προς αυτούς που διατυπώνονται στην παραγγελία.

100. Πρέπει να προστεθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 64 της Συνθήκης, ο Οργανισμός ασκεί το αποκλειστικό δικαίωμά του «(...) ενεργώντας στα πλαίσια των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ της Κοινότητας και ενός τρίτου κράτους ή διεθνούς οργανισμού (...)». Επομένως, αν η Κοινότητα δεσμεύεται από διεθνείς συμβάσεις που μπορούν να επηρεάσουν τον εφοδιασμό της σε πυρηνικές πρώτες ύλες, ο Οργανισμός πρέπει να συμμορφωθεί προς τις συμβάσεις αυτές, πράγμα που προϋποθέτει ότι δεν μπορεί να συνάψει μια σύμβαση εφοδιασμού χωρίς να ενημερωθεί προηγουμένως για την προέλευση των προμηθειών που αναφέρονται στη σύμβαση. Χωρίς την ενημέρωση αυτή δεν είναι, πράγματι, δυνατό να εξακριβώσει ο Οργανισμός ότι οι συμβατικές σχέσεις υπάγονται στο καθεστώς της εν λόγω συμβάσεως και να ελέγξει την ορθή εφαρμογή της συμβάσεως αυτής.

101. Είναι προφανές ότι η Συνθήκη δεν αφήνει καμία αμφιβολία σχετικά με τη σημασία που δίδεται στη γεωγραφική προέλευση των προμηθειών και στο αναγνωριζόμενο στον Οργανισμό δικαίωμα να απαιτήσει πλήρη ενημέρωση σχετικά με την προέλευση αυτή.

102. Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι δύσκολο να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού επιβάλλει στον Οργανισμό να αποφαίνεται σχετικά με τη σύναψη της συμβάσεως εντός της προβλεπομένης προθεσμίας σε όλες τις περιπτώσεις στις οποίες ο Οργανισμός αγνοεί τη γεωγραφική προέλευση των πρώτων υλών.

45 — Άρθρα 52, παράγραφος 2, στοιχείο β', και 64 της Συνθήκης.
46 — Όπ.π., άρθρο 60, τέταρτο εδάφιο.

103. Μια τέτοια ερμηνεία θα οδηγούσε τον Οργανισμό, στην περίπτωση που ελλείπουν ενδείξεις σχετικά με την προέλευση, στην άρνηση συνάψεως συμβάσεως, για λόγους προφυλάξεως, με μοναδικό σκοπό να εξασφαλιστεί η ασφάλεια εφοδιασμού της Κοινότητας.

104. Για τους λόγους που προαναφέρθηκαν, δεν μπορώ παρά να συμφωνήσω με τη σκέψη του Πρωτοδικείου ότι «η γεωγραφική καταγωγή των προς παράδοση υλικών κατέχει κεντρική θέση μεταξύ των στοιχείων μιας συμβάσεως προμηθείας, τα οποία πρέπει να γνωστοποιούνται στον Οργανισμό στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 5α του κανονισμού», δεδομένου ότι η γνώση της γεωγραφικής καταγωγής των προμηθειών «(...) είναι απαραίτητη προκειμένου να εξασφαλίζεται η ασφάλεια του εφοδιασμού την οποία επιδιώκει η εφαρμοζόμενη πολιτική εφοδιασμού (...)» [47].

105. Θεωρώ ότι, λαμβανομένης υπόψη της επιταγής αυτής και υπό το πρίσμα του κειμένου του άρθρου 51, στοιχείο ζ', του κανονισμού, το Πρωτοδικείο δεν περιέπεσε σε νομικό σφάλμα δεχόμενο ότι ο Οργανισμός μπορούσε να ζητήσει από τους συμβαλλομένους να συμπληρώσουν τον φάκελο γνωστοποιώντας του την καταγωγή των προς παράδοση υλικών [48]. Πράγματι, αν το κείμενο του άρθρου 5α υποχρεώνει τον Οργανισμό να αποφανθεί εντός της νόμιμης προθεσμίας των δέκα ημερών, δεν του απαγορεύει να καταφύγει σε μέτρα ανακριτικού συστήματος όπως εν προκειμένω, εφόσον, όπως ρητώς ανέφεραν οι δικαστές του Πρωτοδικείου, το αίτημα υποβλήθηκε εντός της προθεσμίας [49].

47 — Σκέψη 35.

48 — Σκέψη 39.

49 — Στη σκέψη 39, το Πρωτοδικείο αναφέρει ότι ο Οργανισμός είχε το δικαίωμα να υποβάλει το αίτημα αυτό «(...) πριν από τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 5α, στοιχείο ζ' (...)».

106. Λαμβανομένης υπόψη της σημασίας του ρόλου του Οργανισμού στον τομέα του εξωτερικού εφοδιασμού, δεν είναι υπερβολικό να θεωρηθεί ότι ο Οργανισμός διαθέτει ανακριτική εξουσία, στο μέτρο που η εξουσία αυτή δικαιολογείται από την ανάγκη περισσότερο αποτελεσματικής ασκήσεως της ελεγκτικής αποστολής του Οργανισμού, αφήνοντας συγχρόνως στους συμβαλλομένους μια τελευταία ευκαιρία να συμπληρώσουν τη σύμβασή τους, ώστε να επιτύχουν τη σύναψή της.

107. Πρόβλημα παρουσιάζεται όμως στην περίπτωση κατά την οποία η ζητούμενη πληροφορία παρέχεται εντός της προθεσμίας αλλά, όπως εν προκειμένω, ο Οργανισμός εκδίδει την απόφασή του μετά την πάροδο της προθεσμίας αυτής.

108. Η αναιρεσείουσα κατηγορεί σχετικά το Πρωτοδικείο ότι δέχθηκε την υπέρβαση της νόμιμης προθεσμίας ενώ, σύμφωνα με το άρθρο 5α, στοιχείο γ', σημείο 5, του κανονισμού, ο προμηθευτής που δεν δύναται να δώσει την ένδειξη καταγωγής των παραδοτέων υλικών κατά τον χρόνο συνάψεως της συμβάσεως μπορεί να τη γνωστοποιήσει εγγράφως στον Οργανισμό εκ των υστέρων.

109. Η KLE προσθέτει, κατ' ουσίαν, ότι το Πρωτοδικείο, για να της αρνηθεί το δικαίωμα να γνωστοποιήσει εκ των υστέρων την πληροφορία αυτή, κατηγορεί την ίδια και τον προμηθευτή της ότι δεν ανακοίνωσαν ότι το ουράνιο προερχόταν από την KAK, ενώ η έννοια της «χώρας καταγωγής» που αναφέρεται στο άρθρο 5, στοιχείο γ', σημείο 5, του κανονισμού δεν καλύπτει ένα σύνολο κρατών όπως η KAK.

110. Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι το Πρωτοδικείο εκτίμησε ότι από αυτό καθαυτό το γράμμα του άρθρου 5α, στοιχείο γ', σημείο 5, του κανονισμού προκύπτει ότι η εκ των υστέρων γνωστοποίηση της χώρας καταγωγής επιτρέπεται μόνον αν ο προμηθευτής δεν μπορούσε να παράσχει το στοιχείο αυτό κατά τον χρόνο συνάψεως της συμβάσεως [50]. Στη συνέχεια έκρινε ότι αυτό δεν συνέβαινε στην προκειμένη περίπτωση, διότι η προσφεύγουσα και ο προμηθευτής της είχαν συμφωνήσει, σιωπηρώς τουλάχιστον, κατά την ημερομηνία αυτή ότι τα υλικά θα κατάγονταν από την ΚΑΚ.

111. Όπως επισήμανε το Πρωτοδικείο, το ρήμα «δύναται», που χρησιμοποιείται στο άρθρο 5α, στοιχείο γ', σημείο 5, του κανονισμού δικαιολογεί μια τέτοια ερμηνεία, η οποία επιβάλλεται, κατά την άποψή μου, για να αποφευχθούν οι πρακτικές καταστρατηγήσεως που θα συνίσταντο, για έναν συμβαλλόμενο, στην αναβολή γνωστοποιήσεως της καταγωγής των πρώτων υλών, ώστε να επιτύχει τη σύναψη από τον Οργανισμό της συμβάσεως που επιδιώκει, παραβλέποντας τις απαιτήσεις διαφοροποιήσεως του εφοδιασμού.

112. Από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι, ενώ η απάντηση της BNFL ήταν σαφής όσον αφορά την προέλευση από την ΚΑΚ, παρέμεινε υποθετική όσον αφορά την ίδια τη χώρα καταγωγής. Εντούτοις είναι βέβαιο ότι, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας που έχει η γνώση του τόπου προελεύσεως του ουρανίου από τον Οργανισμό, η όποια έστω ασαφής ή, όσον αφορά τη χώρα καταγωγής, ακόμη και αβέβαιη πληροφορία σχετικά με την προέλευση αυτή, επέβαλε στους συμβαλλομένους να την αναφέρουν, όπως ακριβώς την είχαν στη διάθεσή τους. Το Πρωτοδικείο μπόρεσε επομένως να επισημάνει ότι η γεωγραφική προέλευση, αν και ήταν γνωστή στους συμβαλλομένους, δεν αναφέρθηκε, έστω και αν με αυτόν τον τρόπο εννοούσε την ΚΑΚ, με αποτέλεσμα να είναι, στο σημείο αυτό, ορθή η απόφασή του.

113. Πρέπει να προστεθεί ότι οι λόγοι που προέβαλε η KLE για να αμφισβητήσει τις σκέψεις της αποφάσεως, σύμφωνα με τις οποίες οι συμβαλλόμενοι γνώριζαν την προέλευση των πυρηνικών υλών κατά την κοινοποίηση της συμβάσεως εκφεύγουν της αρμοδιότητάς σας και πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτοι σύμφωνα με την πάγια νομολογία σας.

114. Πράγματι, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι, κατά το άρθρο 168 Α της Συνθήκης ΕΚ και τις αντίστοιχες διατάξεις των συνθηκών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Ο περιορισμός αυτός υπενθυμίζεται στο άρθρο 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ και στις αντίστοιχες διατάξεις των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, με τις οποίες διευκρινίζεται ότι ως λόγοι αναιρέσεως επιτρέπεται να προβληθούν μόνον αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος και παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο.

115. Από τις προαναφερθείσες διατάξεις προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να στηρίζεται παρά μόνο σε λόγους που αφορούν την παράβαση νομικών κανόνων, ενώ αποκλείεται οποιαδήποτε εκτίμηση πραγμα-

50 — Σκέψη 36.

τικών περιστατικών. Το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως που έχει υποβληθεί στην κρίση του, και, αφετέρου, για την εκτίμηση των περιστατικών αυτών. Όταν το Πρωτοδικείο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκεί, σύμφωνα με το άρθρο 168 Α της Συνθήκης ΕΚ και τις αντίστοιχες διατάξεις των Συνθηκών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ, τον έλεγχο του νομικού χαρακτηρισμού των περιστατικών αυτών και των εννόμων συνεπειών που συνήγαγε το Πρωτοδικείο.

116. Σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, το Δικαστήριο όχι μόνο δεν είναι αρμόδιο να διαπιστώνει τα πραγματικά περιστατικά, αλλά, κατ' αρχήν, δεν είναι αρμόδιο ούτε να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Πρωτοδικείο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Πράγματι, εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι δικονομικοί κανόνες που διέπουν το βάρος και τη διεξαγωγή των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα αποδεικτικά στοιχεία που του έχουν υποβληθεί. Η εκτίμηση αυτή, δηλαδή, δεν αποτελεί, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των στοιχείων αυτών, νομικό ζήτημα υποκείμενο, αυτό καθαυτό, στον έλεγχο του Δικαστηρίου [51].

117. Στη σκέψη 37 της αποφάσεως, το Πρωτοδικείο περιέγραψε συγκεκριμένα τα αποδεικτικά στοιχεία που το οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι οι συμβαλλόμενοι είχαν εκ των προτέρων καθορίσει τον τόπο προελεύσεως του ουρανίου, οπότε ήσαν σε θέση να τον αναφέρουν στην ίδια τη σύμβαση.

118. Με τον τρόπο αυτό, το Πρωτοδικείο προέβη σε μη υποκείμενη σε έλεγχο εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων που του υποβλήθηκαν.

119. Τέλος, η αναιρεσείουσα διαμαρτύρεται ισχυριζόμενη ότι αγνοούσε τον τόπο προελεύσεως των προμηθειών, δεν ισχυρίζεται όμως ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Πρωτοδικείο αλλοιώθηκαν καθ' οποιονδήποτε τρόπο.

120. Είναι εξάλλου σημαντικό να γίνουν γνωστές οι υποχρεώσεις του Οργανισμού κατά την εκπνοή της προθεσμίας, δεδομένου ότι οι συμβαλλόμενοι δεν μπορούσαν να γνωστοποιήσουν στον Οργανισμό τον τόπο προελεύσεως των εμπορευμάτων μετά τη σύναψη της συμβάσεως και ότι ο Οργανισμός μπορούσε πάντως να λάβει την πληροφορία αυτή ζητώντας ενημέρωση εντός της νόμιμης προθεσμίας.

121. Μπορούσε δηλαδή ο Οργανισμός να λάβει νέα προθεσμία για να αποφανθεί επί του αιτήματος συνάψεως της συμβάσεως, μετά τη λήψη των πληροφοριών που ζήτησε;

51 — Βλ., ιδίως, την απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ. (Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψεις 47 έως και 66)· διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, C-19/95 P, San Marco κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. I-4435, σκέψεις 36 έως 40), και απόφαση Deere κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψεις 18 έως 22.

122. Η άποψη ότι η προθεσμία των δέκα ημερών πρέπει να τηρείται σε κάθε περίπτωση θα ισοδυναμούσε με το να επιτραπεί στον προμηθευτή να μην ενημερώνει τον Οργανισμό σχετικά με την προέλευση του ουρανίου, διατρέχοντας τον κίνδυνο να αντιμετωπίσει την απόλυτη άρνηση συνάψεως της συμβάσεως αν ο Οργανισμός θεωρούσε ότι δεν μπορούσε να αποφανθεί αγνοώντας την προέλευση των πρώτων υλών. Στο ίδιο πνεύμα, η μέριμνα για την απαρέγκλιτη τήρηση της προθεσμίας μπορεί να οδηγήσει τον Οργανισμό να αποφανθεί προτού πληροφορηθεί την προέλευση, ενώ η πληροφορία αυτή θα μπορούσε ακόμη να δοθεί στο έσχατο όριο της προθεσμίας. Ο Οργανισμός θα είχε και πάλι την τάση να αρνηθεί τη σύναψη της συμβάσεως για λόγους προφύλαξης, πράγμα που φαίνεται υπερβολικό όταν η προέλευση των προμηθειών δεν δικαιολογεί μια τέτοια θέση.

123. Μια άλλη ερμηνεία θα συνίστατο στην υποστήριξη της απόψεως ότι η προθεσμία δεν μπορεί να αρχίζει πριν ο Οργανισμός συγκεντρώσει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες για την άσκηση του αποκλειστικού του δικαιώματος προς σύναψη των συμβάσεων.

124. Η άποψη αυτή, που βρίσκεται στη βάση της αμφισβητούμενης συλλογιστικής του Πρωτοδικείου, μου φαίνεται περισσότερο σύμφωνη προς τη γενική οικονομία του συστήματος που θεσπίζει η Συνθήκη για την οργάνωση της πολιτικής εφοδιασμού, στο μέτρο που εξαρτά την απαίτηση να αποφαίνεται γρήγορα ο Οργανισμός από την προϋπόθεση υποβολής συμβάσεως περιέχουσα το σύνολο των πληροφοριών που είναι απαραίτητες για να ασκήσει ο Οργανισμός την αποστολή ελέγχου των πηγών εφοδιασμού. Ως αφετηρία της επίδικης προθεσμίας μπορεί επομένως να καθοριστεί η λήψη του πλήρους φακέλου.

125. Υπό το πρίσμα της ερμηνείας αυτής, θεωρώ ότι το Πρωτοδικείο εκτίμησε ότι η προθεσμία των δέκα ημερών άρχιζε από τις 14 Δεκεμβρίου 1993, ημερομηνία κατά την οποία ο Οργανισμός έλαβε την αιτηθείσα πληροφορία [52]. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, η διάρκεια της επίδικης προθεσμίας δεν μπορεί να θεωρηθεί δυσανάλογη, δεδομένου ότι ο διαδράσας προηγουμένως χρόνος δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη, ελλείψει πλήρους φακέλου.

126. Η KLE αρνείται ότι σ' αυτήν οφείλονται οι διοικητικές δυσχέρειες που συνάντησε ο Οργανισμός προκειμένου να αποφανθεί. Υποστηρίζει εξάλλου ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι επιφυλάσσει την ταχεία διαδικασία του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού στις περιπτώσεις που δεν παρουσιάζουν προβλήματα.

127. Προτείνω στο Δικαστήριο να θεωρήσει αυτούς τους λόγους αναιρέσεως απαράδεκτους, στο μέτρο που πλήττουν πλεονάζουσες αιτιολογίες της προσβαλλομένης αποφάσεως.

128. Πράγματι, η αμφισβήτηση αυτών των αιτιολογιών δεν μπορεί να αλλάξει την έννοια της αποφάσεως.

52 — Σκέψη 40.

129. Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι ο προβαλλόμενος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

2. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παράβαση της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού

130. Η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι, σε κάθε περίπτωση, όταν ο Οργανισμός εξέδωσε την απόφαση 1/94, στις 6 Ιανουαρίου 1994, υπήρχε υπέρβαση της νόμιμης προθεσμίας. Αμφισβητεί τον τρόπο υπολογισμού της προθεσμίας η οποία, κατά την άποψή της, είχε εκπνεύσει στις 28 Δεκεμβρίου 1993. Προσθέτει ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προθεσμία εξέπνευσε στις 6 Ιανουαρίου, η απόφαση του Οργανισμού, της ίδιας ημερομηνίας, δεν είναι νομότυπη, διότι απεστάλη με συστημένη επιστολή στις 7 Ιανουαρίου.

131. Σύμφωνα με το άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού, ο Οργανισμός πρέπει να αποφασίζει εντός δέκα εργασίμων ημερών από τη λήψη της συμβάσεως.

132. Δεν αμφισβητείται ότι η έννοια των «εργασίμων ημερών» αναφέρεται στις ημέρες κατά τις οποίες παρέχεται εργασία, πράγμα που αποκλείει τον συνυπολογισμό στην προθεσμία των δύο ημερών Σαββάτου και Κυριακής καθώς και των αργιών.

133. Για τον καθορισμό των αργιών, που διαφέρουν κατά τον αριθμό και τις ημερομηνίες μεταξύ των κρατών μελών, πρέπει να καθοριστεί το εφαρμοζόμενο στη συγκεκριμένη περίπτωση δίκαιο, το οποίο καθορίζεται, εν προκειμένω, από τον οργανισμό υπηρεσιακής καταστάσεως του Οργανισμού.

134. Δεδομένου ότι τα πρόσωπα αυτά έχουν τον ίδιο οργανισμό υπηρεσιακής καταστάσεως με τους υπαλλήλους της Επιτροπής, οι αργίες που ισχύουν στην περίπτωσή τους είναι αυτές που καθορίζει η Επιτροπή με ετήσια ανακοίνωση που δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

135. Από τα στοιχεία αυτά καθώς και από την ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τις ημέρες αργίας κατά το 1993 [53] προκύπτει ότι η περίοδος από την Πέμπτη 23 Δεκεμβρίου μέχρι την Παρασκευή 31 Δεκεμβρίου 1993 ήταν αργίες, πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να αφαιρεθούν επτά ημέρες από τον αριθμό των ημερών που μεσολαβούν μεταξύ της 15ης Δεκεμβρίου 1993, της επομένης της λήψεως από τον Οργανισμό της πληροφορίας που ζήτησε, και της 6ης Ιανουαρίου 1994, ημερομηνίας κοινοποιήσεως της αποφάσεως 1/94.

136. Σ' αυτές τις ημέρες που δεν λαμβάνονται υπόψη κατά τον υπολογισμό της προθεσμίας προστίθενται τα Σάββατα και οι Κυριακές που περιλαμβάνονται στην επίδικη περίοδο, δηλαδή έξι ημέρες [54].

53 — Ανακοίνωση 93/C 2/07 (ΕΕ C 2, σ. 8).

54 — Πρόκειται για το Σάββατο 18 και την Κυριακή 19 Δεκεμβρίου 1993, το Σάββατο 25 και την Κυριακή 26 Δεκεμβρίου 1993, και το Σάββατο 1η και την Κυριακή 2 Ιανουαρίου 1994.

137. Το άθροισμα των Σαββάτων, Κυριακών και αργιών φθάνει επομένως τις δεκατρείς ημέρες συνολικά, που πρέπει να αφαιρεθούν από τις είκοσι τρεις ημέρες της επίδικης περιόδου.

138. Με άλλα λόγια, η δέκατη και τελευταία ημέρα της νόμιμης προθεσμίας αντιστοιχεί στην Πέμπτη 6 Ιανουαρίου 1994, ημερομηνία που δεν αμφισβητείται ότι είναι η ημερομηνία της αποφάσεως 1/94.

139. Από το γράμμα όμως του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού προκύπτει ότι η προθεσμία των δέκα ημερών είναι αυτή εντός της οποίας ο Οργανισμός υποχρεούται *να αποφασίσει*, πράγμα που έπραξε.

140. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο δεν περιέπεσε σε νομικό σφάλμα κρίνοντας ότι «(...) η προθεσμία [εντός της οποίας ο Οργανισμός εξέδωσε την απόφασή του] ήταν εύλογη και δεν συνιστούσε παράβαση του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού (...)» [55].

3. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παραβίαση των κανόνων κατανομής των αρμοδιοτήτων

141. Η KLE, θεωρώντας ότι ο Οργανισμός δεν διαθέτει διακριτική ευχέρεια κατά την άσκηση της αρμοδιότητας συνάψεως των συμβάσεων εφοδιασμού, που του έχει αναγνωριστεί, και δεν μπορεί να παρατείνει τη νόμιμη προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να αποφασίζει, παραπέμπει, ως προς αυτόν τον λόγο αναιρέσεως, στην προσφυγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου. Στην Επιτροπή, που προβάλλει το απαράδεκτο του προβαλλομένου λόγου αναιρέσεως λόγω του ότι ο λόγος αυτός περιορίζεται στην επανάληψη των όρων της προσφυγής, η KLE απαντά ότι ο λόγος αυτός στηρίζεται στην παραβίαση δικονομικών κανόνων, ιδίως του δικαιώματος ακροάσεως, που προέβαλε το Πρωτοδικείο, το οποίο δεν έλαβε γνώση ενός τμήματος της εκθέσεως των πραγματικών περιστατικών από την προσφεύγουσα στον πρώτο βαθμό. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι τα μέλη του Πρωτοδικείου δεν είχαν προσωπική γνώση του συνόλου της δικογραφίας, διότι η έκθεση ακροατηρίου δεν ήταν πλήρης.

142. Η KLE προσθέτει ότι, ακόμη και αν το Πρωτοδικείο βασίμως διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα δεν ανέπτυξε τον λόγο ακυρώσεως ο οποίος είχε αντληθεί από την παραβίαση των κανόνων της κατανομής των αρμοδιοτήτων, ήταν υποχρεωμένο να ελέγξει αυτεπαγγέλτως τη συμφωνία της συμπεριφοράς του Οργανισμού προς τους κανόνες αυτούς.

143. Ο λόγος αυτός αναιρέσεως πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος.

144. Στις σκέψεις 42 και 43 της αποφάσεώς του, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα δεν ανέπτυξε τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παραβίαση των κανόνων της κατανομής των αρμοδιοτήτων, και έτσι εκτίμησε ότι δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί επί του βασίμου του λόγου αυτού.

55 — Σκέψη 40.

145. Η αναιρεσείουσα, κατ' αρχάς, παραπέμπει απλώς σε ορισμένες σελίδες της προσφυγής που άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η KLE διευκρινίζει στη συνέχεια τον προβαλλόμενο λόγο αναιρέσεως, αναφέροντας ότι το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε ένα τμήμα των πραγματικών περιστατικών που εξέθεσε, δεν περιγράφει όμως τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε ένα τμήμα των πραγματικών περιστατικών που ήταν απαραίτητα για την επίλυση της διαφοράς. Για να είναι όμως παραδεκτός, σ' έναν τέτοιο λόγο αναιρέσεως πρέπει να περιγράφονται τα πραγματικά περιστατικά που καταχρηστικώς αγνοήθηκαν και να συσχετίζονται με τις επικρινόμες σκέψεις της αποφάσεως, ώστε να αποδεικνύεται η ανεπάρκεια της αποφάσεως. Είναι βέβαιον ότι τούτο δεν αποδείχθηκε.

146. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο δεν είναι υποχρεωμένο να αποφαίνεται ρητώς σχετικά με κάθε περιστατικό που επικαλείται ένας διάδικος για να υποστηρίξει το αίτημά του, εφόσον η απόφασή του είναι νομικά θεμελιωμένη και στηρίζεται σε σαφείς και μη διφορούμενες αιτιολογίες.

147. Όπως επισήμανα προηγουμένως [56], το Πρωτοδικείο ερμήνευσε ορθά το κρίσιμο κείμενο, αποφαινόμενο σχετικά με την εκ μέρους του Οργανισμού εφαρμογή της νόμιμης προθεσμίας. Εκτίμησε επίσης ότι η προθεσμία ήταν εύλογη και δεν συνιστούσε παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου [57]. Τίποτε στην αναφερόμενη αιτιολογία δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το Πρωτοδικείο έκρινε με τον τρόπο αυτό, χωρίς οι δικαστές του να έχουν λάβει γνώση του συνόλου των πραγματικών περιστατικών, ισχυρισμών και επιχειρημάτων που προέβαλαν οι διάδικοι.

56 — Σημεία 123 επ. των προτάσεών μου.

57 — Σκέψη 40 της αποφάσεως.

148. Το επιχείρημα που αναφέρεται στην έλλειψη προσωπικής γνώσεως του συνόλου των στοιχείων της υποθέσεως από τους δικαστές του Πρωτοδικείου πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι, όπως επιβάλλει το άρθρο 33, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, μόνον οι δικαστές που μετέσχαν στην προφορική διαδικασία έλαβαν μέρος στη διάσκεψη. Η προφορική όμως διαδικασία έχει ως σκοπό να παρέχει στους διαδίκους τη δυνατότητα να εκθέτουν τις απόψεις τους κατά τρόπο σύντομο, αλλά πλήρη και άμεσο, ενώπιον του Πρωτοδικείου, πράγμα που εξασφαλίζει την άμεση γνώση, εκ μέρους των μελών του Πρωτοδικείου, των προβαλλομένων ισχυρισμών και επιχειρημάτων.

149. Δεν αμφισβητείται ιδίως ότι το Πρωτοδικείο είχε πρόσβαση, καθόλη τη διάρκεια της διαδικασίας και ιδίως κατά τη διάρκεια της διασκέψεως, στο σύνολο των διαδικαστικών εγγράφων, στοιχείων και εγγράφων που αποτελούν τη δικογραφία.

150. Δεν μπορούν συνεπώς να γίνουν δεκτές οι αιτιάσεις που στρέφονται κατά της εκθέσεως ακροατηρίου, η οποία αποτελεί ένα μόνον από τα στοιχεία του φακέλου, προς τα οποία υπήρχε πρόσβαση. Αυτό ισχύει πολύ περισσότερο διότι η KLE, όπως υποστηρίζει η ίδια, υπέβαλε μεν παρατηρήσεις επί της εκθέσεως ακροατηρίου, με επιστολή της 13ης Σεπτεμβρίου 1996, για να ζητήσει τη διόρθωσή της και να διατυπώσει ορισμένες επιφυλάξεις όσον αφορά «(...) εκφράσεις ικανές να οδηγήσουν σε πλάνη καθώς και ορισμένες εκτιμήσεις [που θα αναφερθούν] αν είναι απαραίτητο κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας», οι παρατηρήσεις όμως αυτές δεν αναφέρονται σε ανεπάρκειες οφειλόμενες στην έλλειψη πληρότητας της εκθέσεως και, επιπλέον, η αναιρεσείουσα δεν μπόρεσε να δώσει απαντήσεις κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζητήσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου.

151. Πρέπει, τέλος, να διευκρινιστεί ότι, οσάκις το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, όπως εν προκειμένω, ότι ο προσφεύγων δεν ανέπτυξε έναν από τους λόγους ακυρώσεως που προέβαλε προς υποστήριξη του αιτήματός του, δεν μπορεί να επιβάλλεται στο Πρωτοδικείο να θεραπεύσει την παράλειψη του διαδίκου αυτού εξετάζοντας αυτεπαγγέλτως τις αιτιάσεις που ο εν λόγω διάδικος έπρεπε να προβάλει.

4. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

152. Η KLE υποστηρίζει ότι «το άρθρο 162 της Συνθήκης επέβαλε στην Επιτροπή την υποχρέση να αιτιολογεί την απόφασή της [και] το ίδιο ίσχυε για τον Οργανισμό, σύμφωνα με το άρθρο 5α, στοιχείο η', του κανονισμού», κατά τη διατύπωση του αιτήματος προς παροχή πληροφοριών.

153. Η αναιρεσείουσα, με το πρώτο σκέλος του προβαλλομένου λόγου αναιρέσεως, που στρέφεται κατά της Επιτροπής, υποστηρίζει ότι «η απόφαση της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 1994», με την οποία η Επιτροπή της γνωστοποίησε ότι η απόφαση 1/94 του Οργανισμού είχε ληφθεί εντός της προβλεπομένης προθεσμίας, πράγμα που καθιστούσε άνευ αντικειμένου τη διαδικασία κατά παραλείψεως που κινήθηκε εις βάρος του Οργανισμού, δεν περιέχει αιτιολογίες ικανές να δικαιολογήσουν την αφετηρία και τον υπολογισμό της νέας προθεσμίας που χορηγήθηκε στον Οργανισμό για να αποφανθεί σχετικά με τη σύμβαση.

154. Η KLE εκθέτει, εξάλλου, ότι η Επιτροπή, με την απόφαση 94/95, παρέβη επίσης την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει αναφερόμενη με γενικούς όρους στο ζήτημα της καταγωγής των πρώτων υλών, ενώ έπρεπε να αναφερθεί στις έννοιες της «χώρας καταγωγής» και των «πηγών εφοδιασμού».

155. Κατηγορεί τέλος την Επιτροπή ότι θεωρεί την KAK στο σύνολό της ως «ιδιαίτερη πηγή εφοδιασμού», από την οποία είναι επικίνδυνο να εξαρτάται η Κοινότητα, πράγμα που αντιβαίνει στην προσωρινή συμφωνία της 29ης Δεκεμβρίου 1994 που συνήφθη με την Ομοσπονδία της Ρωσίας, με την οποία η Κοινότητα δεσμεύθηκε να θεωρεί «τη Ρωσία, ιδίως προς τους σκοπούς της πολιτικής εφοδιασμού στον πυρηνικό τομέα, ως διακεκριμένη και χωριστή από τους λοιπούς προμηθευτές πηγή εφοδιασμού». Κατόπιν αυτού, η KLE ζητεί από το Δικαστήριό σας να διατάξει, σύμφωνα με το άρθρο 21 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου [58], «(...) να προσκομιστούν οι οδηγίες διαπραγματεύσεων που έδωσε το Συμβούλιο στην Επιτροπή καθώς και τα λοιπά έγγραφα που αφορούν τις διαπραγματεύσεις με τη Ρωσία σχετικά με τη συμφωνία συνεργασίας» ώστε να αποδειχθεί ότι η άποψη που στηρίζει η Επιτροπή είναι αντίθετη προς την ίδια της την πρακτική.

156. Το πρώτο σκέλος του προβαλλομένου λόγου αναιρέσεως πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο.

58 — Νοείται προφανώς «το άρθρο 22 του Οργανισμού ΕΚΑΕ».

157. Πράγματι, από τις προαναφερθείσες διατάξεις της Συνθήκης και του Οργανισμού ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου [59] προκύπτει ότι όχι μόνον η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, αλλά και ότι μπορεί να στηρίζεται μόνο σε λόγους που αφορούν την απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο, όπως οι λόγοι που αντλούνται από αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος και παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο.

158. Οι αιτιάσεις όμως που προέβαλε η KLE περιορίζονται στην έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως 94/95 της Επιτροπής και της επιστολής της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 1994, την οποία η αναιρεσείουσα χαρακτηρίζει ως απόφαση, χωρίς να γίνεται καμία συγκεκριμένη αναφορά σε στοιχεία προερχόμενα από την απόφαση του Πρωτοδικείου.

159. Πρέπει ιδίως να υπενθυμιστεί ότι, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία.

160. Όπως υπογραμμίζει τακτικά το Δικαστήριο, «αν επιτρεπόταν στον διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν είχε προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα επί των αιτήσεων αναιρέσεως είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο απ' ότι η διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Όταν έχει ασκηθεί αναίρεση, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται συνεπώς στον έλεγχο της νομικής λύσεως που έδωσε το Πρωτοδικείο ενόψει των ισχυρισμών που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιόν του (...)» [60].

161. Μερικές όμως από τις αιτιάσεις αυτές δεν διατυπώθηκαν ποτέ από την KLE ενώπιον του Πρωτοδικείου, με αποτέλεσμα νομίμως το Πρωτοδικείο να περιορίσει τις σκέψεις της αποφάσεως μόνο στους επικριθέντες ισχυρισμούς.

162. Από την ανάγνωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και της δικογραφίας του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι η αιτιολογία της αποφάσεως 94/95 της Επιτροπής που αφορούσε την καταγωγή των προϊόντων ή τις επιπτώσεις της προσωρινής συμφωνίας της 29ης Δεκεμβρίου 1994 επί της επίδικης συμβάσεως δεν απετέλεσε αντικείμενο συζητήσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου.

163. Ομοίως, το επιχείρημα που στηρίζεται στην έλλειψη αιτιολογίας σχετικά με την αφετηρία και τον υπολογισμό της νέας προθεσμίας στρεφόταν κατά της αποφάσεως 94/95 και όχι, όπως εν προκειμένω, κατά της επιστολής της 10ης Ιανουαρίου 1994.

164. Τέλος, δεν μπορεί να δοθεί συνέχεια στο αίτημα της KLE να έχει πρόσβαση στα έγ-

59 — Σημείο 114 των προτάσεών μου.

60 — Απόφαση Deere κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψεις 61 επ.

γραφα του Συμβουλίου, που υποβλήθηκε με το υπόμνημα απαντήσεως και επανελήφθη στην επιστολή που κατέθεσε στις 14 Σεπτεμβρίου 1998 στη Γραμματεία του Δικαστηρίου σας. Το αίτημα αυτό, ως εκ του αντικειμένου του, επιδιώκει να επιτραπεί η πρόσβαση σε πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία, εφόσον δεν εξετάστηκαν σε πρώτο βαθμό από το Πρωτοδικείο, δεν μπορούν να υποβληθούν στο Δικαστήριό σας στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως. Πράγματι, εφόσον το Δικαστήριό σας δεν είναι αρμόδιο, κατ' αρχήν, να εξετάζει τις αποδείξεις που δέχθηκε το Πρωτοδικείο για τα πραγματικά περιστατικά που υποβλήθηκαν στην κρίση του, δεν είναι, πολύ περισσότερο, αρμόδιο να λάβει υπόψη στοιχεία που προσκομίστηκαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας που εκκρεμούσε ενώπιόν του.

165. Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, η KLE κατηγορεί το Πρωτοδικείο ότι αποφάνθηκε μόνον επί του λόγου ακυρώσεως που στηριζόταν στην παραβίαση, εκ μέρους της Επιτροπής, της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ενώ και ο Οργανισμός υπέχει, υπό την ιδιότητα της κοινοτικής αρχής όσον αφορά την αίτηση παροχής πληροφοριών και την παράταση της προθεσμίας, την υποχρέωση αυτή για κάθε πράξη που εμπίπτει στο άρθρο 53 της Συνθήκης. Η KLE θεωρεί ότι αυτή η παρατυπία καθιστά παράνομη την απόφαση του Οργανισμού, που όφειλε να εκθέτει τους λόγους της μονομερούς παρατάσεως της προθεσμίας. Κατά συνέπεια, είναι πλημμελής η απόφαση 94/95 της Επιτροπής, καθώς και η άποψη που εξέφρασε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 40 της αποφάσεως.

166. Πράγματι, από την προσφυγή στον πρώτο βαθμό προκύπτει ότι είχε υποβληθεί στο Πρωτοδικείο αιτίαση αντλούμενη από την παραβίαση, εκ μέρους του Οργανισμού, υποχρεώσεως αιτιολογήσεως στηριζομένης στο άρθρο 5α, στοιχείο η', του κανονισμού.

167. Το Πρωτοδικείο δεν αναφέρει το σημείο αυτό στη συνοπτική έκθεση των επιχειρημάτων των διαδίκων, που περιλαμβάνονται στη σκέψη 44, και επομένως δεν απάντησε στο ζήτημα αυτό στο τμήμα της αποφάσεως που περιέχει την εκτίμησή του, δηλαδή στις σκέψεις 46 επ. της προσβαλλομένης αποφάσεως.

168. Κατά συνέπεια, η αιτίαση αυτή είναι βάσιμη. Πρέπει, επομένως, να διαπιστωθεί η σχετική έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως του Πρωτοδικείου και σας προτείνω να αναιρέσετε την απόφαση ως προς το σημείο αυτό, στο μέτρο που δεν κρίθηκε το σκέλος του λόγου ακυρώσεως που στηριζόταν στην έλλειψη αιτιολογήσεως εκ μέρους του Οργανισμού.

169. Σύμφωνα με το άρθρο 55, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί, αφού αναιρέσει την απόφαση, να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς εφόσον αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση. Θεωρώντας ότι αυτό συμβαίνει εν προκειμένω, κρίνω ότι είναι προς το συμφέρον της ορθής απονομής της δικαιοσύνης να αποφανθεί το Δικαστήριό σας επί του ζητήματος αυτού [61].

170. Το πρώτο εδάφιο του άρθρου 5α, στοιχείο η', του κανονισμού που επικαλείται η KLE προβλέπει ότι «η άρνηση προς σύναψη της συμβάσεως κοινοποιείται στους ενδιαφερομένους με αιτιολογημένη απόφαση».

61 — Βλ., για παρόμοια περίπτωση, την απόφαση της 29ης Ιουνίου 1994, C-298/93 P, Klinke κατά Δικαστηρίου (Συλλογή 1994, σ. I-3009, σκέψεις 20, 26 και 27).

171. Είναι προφανές ότι το κείμενο αυτό επιβάλλει στον Οργανισμό υποχρέωση αιτιολογήσεως μόνο στην περίπτωση που η απόφαση που επιβάλλεται στην Επιτροπή είναι απόφαση αρνήσεως συνάψεως της συμβάσεως, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω, δεδομένου ότι καμία από τις πράξεις του Οργανισμού που αναφέρει η προσφεύγουσα δεν έχουν ως αντικείμενο τέτοια άρνηση.

172. Όσον αφορά την επιστολή της 10ης Δεκεμβρίου 1993, με την οποία ο Οργανισμός ζήτησε από την KLE και την BNFL, εντός της νόμιμης προθεσμίας, πληροφορίες σχετικά με την καταγωγή του ουρανίου, από το ίδιο το αντικείμενο του αιτήματος προκύπτει σαφώς, χωρίς να χρειάζονται στο σημείο αυτό πρόσθετες εξηγήσεις του Οργανισμού, ότι ο Οργανισμός έδινε μεγάλη σημασία στην ενημέρωσή του σχετικά με την καταγωγή των προμηθειών πριν από τη σύναψη της συμβάσεως. Τίποτε δεν επέτρεπε, στο στάδιο αυτό, την υπόθεση ότι υπήρχε ενδεχόμενο αρνήσεως.

173. Όσον αφορά την επιστολή της 20ής Δεκεμβρίου 1993, με την οποία ο Οργανισμός ενημέρωσε την KLE και την BNFL σχετικά με τις απαιτήσεις της πολιτικής διαφοροποιήσεως που ακολουθούσε, σχετικά με τον βαθμό εξαρτήσεως, στον οποίο είχε ήδη φθάσει η KLE, και σχετικά με την επιθυμία του να συγκεντρώσει τις παρατηρήσεις των μερών επί της ελλείψεως σκοπιμότητας της συμβάσεως, πρέπει να επισημανθεί ότι, με την αλληλογραφία αυτή, ο Οργανισμός περιορίζεται να προκαλέσει μια συζήτηση αντιπαραθέσεων σχετικά με αυτό που δεν φαίνεται να αποτελεί ακόμη παρά μόνον απλό σχέδιο αποφάσεως. Με αυτόν τον τρόπο δίνει στην αλληλογραφία του έναν προσωρινό χαρακτήρα που αποκλείει τον χαρακτηρισμό της επιστολής αυτής ως αρνητικής αποφάσεως με δυσμενείς νομικές επιπτώσεις, για την οποία και μόνον υφίσταται τυπική απαίτηση αιτιολογίας.

174. Πρέπει να προστεθεί ότι η ληφθείσα σιωπηρή απόφαση εξαρτήσεως της αφετηρίας της νόμιμης προθεσμίας από την υποβολή ενός πλήρους φακέλου δεν μπορεί να εξομοιωθεί με τη μεταγενέστερη απόφαση αρνήσεως συνάψεως συμβάσεως προμηθείας από την KAK.

175. Το δεύτερος σκέλος του προσβαλλομένου λόγου πρέπει, κατά συνέπεια, να κηρυχθεί αβάσιμο.

5. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους του Οργανισμού

176. Η KLE υποστηρίζει ότι ο Οργανισμός, ζητώντας συμπληρωματικές πληροφορίες και παρατείνοντας τη νόμιμη προθεσμία, υπερέβη τον τομέα αρμοδιοτήτων του και ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας, ενώ δεν διέθετε διακριτική ευχέρεια για να αποφανθεί σχετικά με τη σύναψη της συμβάσεως, αντίθετα προς ό,τι έκρινε το Πρωτοδικείο.

177. Σύμφωνα με την αναιρεσείουσα, η κατάχρηση εξουσίας αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ο Οργανισμός απέκλινε από την προηγούμενη πρακτική του, σύμφωνα με την οποία δεχόταν να καλύπτεται το σύνολο των αναγκών σε ουράνιο από προμήθειες προερχόμενες από την KAK. Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι ο Οργανισμός, αρνούμενος να συ-

νάψει την επίδικη σύμβαση, προσπάθησε να προστατεύσει τους δυτικούς παραγωγούς ουρανίου επιδιώκοντας έτσι σκοπό διαφορετικό από αυτόν για τον οποίο του έχουν παρασχεθεί οι εξουσίες του.

178. Το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε ότι, «κατά πάγια σχετική νομολογία, μια απόφαση πάσχει κατάχρηση εξουσίας όταν, βάσει αντικειμενικών, ουσιωδών και συγκλινουσών ενδείξεων, έχει εκδοθεί προς επίτευξη σκοπών ξένων προς αυτούς που αναφέρει (...)», έκρινε ότι «Η προσφεύγουσα ουδόλως αποδεικνύει ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή επιδίωξαν διαφορετικό σκοπό και όχι τη θέση σε εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού.» [62]

179. Για τους λόγους που ήδη εξέθεσα [63], το Δικαστήριό σας δεν είναι αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία των αποδεικτικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των στοιχείων αυτών.

180. Στην προκειμένη περίπτωση η αναιρεσείουσα ουδόλως αποδεικνύει ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε τέτοια αλλοίωση θεωρώντας ότι ο ισχυρισμός της KLE, σύμφωνα με τον οποίο ο Οργανισμός και η Επιτροπή δεν διαθέτουν διακριτική ευχέρεια [64], δεν αποδείκνυε κατάχρηση εξουσίας.

62 — Σκέψεις 53 και 54 της αποφάσεως.
63 — Σημεία 114 επ. των προτάσεών μου.
64 — Σκέψη 52 της αποφάσεως.

181. Πράγματι, το γεγονός ότι η KLE χαρακτηρίζει ως κατάχρηση εξουσίας μια υπέρβαση, εκ μέρους του Οργανισμού, του πεδίου αρμοδιοτήτων του δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Το ζήτημα αυτό, που αντιμετωπίστηκε κατά την εξέταση του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με τον οποίο ασχολήθηκα στις παρούσες προτάσεις μου, είναι ξένο προς τον λόγο αναιρέσεως που στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας: κατάχρηση εξουσίας υπάρχει για το κατηγορούμενο κοινοτικό όργανο όχι όταν υπερβαίνει τις εξουσίες που του έχουν παρασχεθεί, αλλά, όπως ορθά επισήμανε το Πρωτοδικείο, όταν της ασκεί για σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς για τους οποίους του έχουν παρασχεθεί οι εξουσίες που προβλέπει η Συνθήκη.

182. Τα επιχειρήματα που αφορούν την εγκατάλειψη της προηγούμενης πολιτικής του Οργανισμού και την προστασία των δυτικών παραγωγών δεν αποτελούν στοιχεία ικανά να αποδείξουν αλλοίωση των αποδείξεων από το Πρωτοδικείο. Πράγματι, η KLE δεν επιδιώκει να αποδείξει μια τέτοια αλλοίωση, εφόσον οι εν λόγω αιτιάσεις δεν έχουν το ίδιο αντικείμενο με τον λόγο ακυρώσεως στον οποίο απάντησε το Πρωτοδικείο με την απόφασή του.

183. Η ιδιαιτερότητα αυτή αποδεικνύει, εξάλλου, ότι τα επιχειρήματα αυτά είναι νέα, διότι, ακόμη και αν εξετέθησαν στον πρώτο βαθμό, ουδέποτε διαρθρώθηκαν ως αιτιάσεις επικαλούμενες προς υποστήριξη του λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται στην ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας στο πλαίσιο της προσφυγής Τ-149/94. Πρέπει επομένως να απορριφθούν ως απαράδεκτα.

Β — *Διατάξεις της αποφάσεως που αφορούν την προσφυγή Τ-181/94*

Επί του αιτήματος ακυρώσεως

1. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 5α του κανονισμού και του κεφαλαίου 6 της Συνθήκης περί εφοδιασμού

184. Κατά την εξέταση των διαφόρων αιτιάσεων και επιχειρημάτων που αναπτύσσει η αναιρεσείουσα προς στήριξη αυτού του λόγου αναιρέσεως διακρίνονται, νομίζω, δύο σκέλη.

α) Επί του πρώτου σκέλους που στηρίζεται σε εσφαλμένη εκτίμηση της εκτάσεως των εξουσιών του Οργανισμού

185. Η KLE εκθέτει ότι δεν είναι έργο του Οργανισμού να καθορίζει την κοινή πολιτική εφοδιασμού, η οποία εμπίπτει στις αρμοδιότητες των κοινοτικών οργάνων. Σύμφωνα με την KLE, ο Οργανισμός δεν διαθέτει το σημαντικό περιθώριο διακριτικής ευχέρειας που του αναγνωρίζει το Πρωτοδικείο στον τομέα της πολιτικής εφοδιασμού. Επομένως, το Πρωτοδικείο πρέπει, αντίθετα, να ελέγχει στενά την άσκηση από τον Οργανισμό των εξουσιών που του έχουν παρασχεθεί.

186. Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι, αν ο Οργανισμός έχει την υποχρέωση να αρνείται μια σύμβαση όταν υπάρχει νομικό εμπόδιο για τη σύναψή της, δεν έχει την εξουσία να τροποποιεί το περιεχόμενο της συμβάσεως προσθέτοντας, όπως εν προκειμένω, προϋπόθεση συγκεκριμένης προελεύσεως.

187. Εκτιμά τέλος ότι δεν έχει γίνει γίνει χαρακτηρισμός κανενός από τα τρία νομικά εμπόδια που αναγνωρίζει το Πρωτοδικείο ως αντιτιθέμενα στην εκτέλεση της παραγγελίας.

188. Όπως το Πρωτοδικείο στη σκέψη 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα και η Επιτροπή θεωρούν ότι το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, σύμφωνα με το οποίο, υπενθυμίζω, ο Οργανισμός υποχρεούται να ικανοποιεί όλες τις παραγγελίες, εκτός αν υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια, έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση.

189. Νομίζω ότι πρέπει να διαλύσω κάθε αμφιβολία στο σημείο αυτό. Πράγματι, το άρθρο 61 περιλαμβάνεται στο τμήμα 2 του κεφαλαίου 6 που αφορά τον εφοδιασμό, το οποίο φέρει τον τίτλο «Μεταλλεύματα, αρχικά υλικά και ειδικά σχάσιμα υλικά *προερχόμενα από την Κοινότητα*» [65]. Εξάλλου, όταν ο νομοθέτης θέλησε να επεκτείνει διατάξεις που εμπίπτουν στο τμήμα αυτό στο επόμενο τμήμα που φέρει τον τίτλο «Μεταλλεύματα, αρχικά υλικά και ειδικά σχάσιμα υλικά *μη προερχόμενα από την Κοινότητα*» [66], το δήλωσε

65 — Η υπογράμμιση δική μου.
66 — Η υπογράμμιση δική μου.

ρητώς. Παραδείγματος χάριν, από το ότι το άρθρο 65 παραπέμπε στο άρθρο 60 προκύπτει σαφέστατα ότι το πεδίο εφαρμογής της διατάξεως του άρθρου 60 καταλαμβάνει και την προμήθεια πρώτων υλών προερχομένων από τρίτες χώρες.

190. Δεν ισχύει το ίδιο για το άρθρο 61, το πεδίο εφαρμογής του οποίου, επομένως, είναι προφανώς περιορισμένο στα προϊόντα που προέρχονται από την Κοινότητα, οπότε είναι, νομίζω, καταχρηστική η επίκληση του πεδίου εφαρμογής του άρθρου αυτού κάθε φορά που γίνεται αναφορά στο άρθρο αυτό για την εξέταση διαφοράς που αφορά εισαγόμενα προϊόντα.

191. Η συζήτηση όμως για τη νομική βάση των ενεργειών του Οργανισμού είναι, σε μεγάλο βαθμό, τυπική, στο μέτρο που οι ενέργειες αυτές εξαρτώνται από παρεμφερείς, κατά την άποψή μου, απαιτήσεις προς αυτές που υπαγορεύει το άρθρο 61. Ο Οργανισμός υποχρεούται να ικανοποιεί τις παραγγελίες των καταναλωτών, φροντίζοντας να μη γίνεται υπέρβαση ορισμένων ορίων.

192. Η υποχρέωση αυτή και τα όρια που τη συνοδεύουν, που συνίστανται στην εξουσία του Οργανισμού να αρνηθεί τη σύναψη ορισμένων συμβάσεων, προκύπτουν από τη Συνθήκη.

193. Ο στόχος τακτικού και δίκαιου εφοδιασμού των καταναλωτών της Κοινότητας, που επιδιώκει η Συνθήκη [67], επιτρέπει την εκτίμηση του περιθωρίου διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει ο Οργανισμός. Η απαίτηση τακτικού και δίκαιου εφοδιασμού υποχρεώνει, πράγματι, τον Οργανισμό να ικανοποιεί τις παραγγελίες των καταναλωτών στο μέτρο του δυνατού, επιτρέποντάς του συγχρόνως να αντιτίθεται στις παραγγελίες που μπορούν να πλήξουν τον στόχο της διαφοροποιήσεως του εφοδιασμού ή να προσβάλλουν την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

194. Έτσι, οι λόγοι της αρνήσεως που μπορεί ο Οργανισμός να αντιτάξει στη σύναψη συμβάσεως έχουν την ίδια φύση με τους λόγους που, συνεπεία της εφαρμογής του άρθρου 61, θα χαρακτηρίζονταν ως νομικά εμπόδια, με αποτέλεσμα η συλλογιστική που ακολούθησε το Πρωτοδικείο βάσει της διατάξεως του άρθρου αυτού να μη θίγεται από τα όρια του πεδίου εφαρμογής του άρθρου.

195. Πριν εξετάσω τα τρία επιχειρήματα με τα οποία ο Οργανισμός δικαιολογεί την προϋπόθεση προελεύσεως που καθόρισε με την υπ' αριθ. 1/94 απόφασή του, πρέπει να επανέλθω στην αιτίαση που στηρίζεται στην έλλειψη διακριτικής ευχέρειας του Οργανισμού στον τομέα της πολιτικής εφοδιασμού και στη συνέχεια στο επιχείρημα ότι ο Οργανισμός δεν διαθέτει τη δυνατότητα να επιβάλει προϋπόθεση προελεύσεως.

67 — Βλ. σημείο 94 των προτάσεών μου.

196. Όπως συμβαίνει και με τους άλλους στόχους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας, η εκπλήρωση των καθηκόντων που της έχουν ανατεθεί στον τομέα του εφοδιασμού με μεταλλεύματα και πυρηνικά καύσιμα εξασφαλίζεται από τα κοινοτικά όργανα, εντός των ορίων των εξουσιών που τους έχουν παρασχεθεί από τη Συνθήκη [68].

197. Το άρθρο 52 της Συνθήκης θεσπίζει την αρχή της κοινής πολιτικής εφοδιασμού και ιδρύει τον Οργανισμό τον οποίο καθιστά κύριο παράγοντα της εφαρμογής της πολιτικής αυτής.

198. Το αποκλειστικό δικαίωμα που αναγνωρίζει το άρθρο αυτό στον Οργανισμό αποτελεί το όργανο της αποστολής τους στο τομέα του εφοδιασμού της Κοινότητας με πυρηνικά καύσιμα. Συγχρόνως θεσπίζεται η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ των καταναλωτών, με σκοπό να αποφεύγεται ο κίνδυνος προσβολής της ίσης προσβάσεως στις πηγές, που πρέπει να αποτελεί κατευθυντήρια αρχή για τον Οργανισμό κατά την άσκηση των καθηκόντων του [69].

199. Όπως ορθά επισήμανε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, «(...) η απλοποιημένη διαδικασία που καθιερώνει το άρθρο 5α του κανονισμού δεν στερεί από τον Οργανισμό τα αποκλειστικά του δικαιώματα (...). Συνεπώς, ακόμη και στο πλαίσιο της απλοποιημένης διαδικασίας, ο Οργανισμός δικαιούται να αντιταχθεί σε σύμβαση η οποία θα μπορούσε να παρεμποδίσει την πραγματοποίηση των στόχων της Συνθήκης». Όσον αφορά την αντιπαράθεση προσφορών και ζητήσεων, ο τρόπος ασκήσεως των καθηκόντων του Οργανισμού καθορίζεται από τον κανονισμό, που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 69, τελευταίο εδάφιο, της Συνθήκης, το οποίο εφαρμόζεται, δυνάμει του άρθρου 65, και στις προμήθειες που προέρχονται από το εξωτερικό της Κοινότητας [70].

200. Από το άρθρο 5α του κανονισμού προκύπτει ότι οι επιτρεπόμενες άμεσες επαφές μεταξύ καταναλωτών και παραγωγών δεν στερούν από τον Οργανισμό το αποκλειστικό δικαίωμα συνάψεως των συμβάσεων που του αναγνωρίζεται.

201. Συνολικά, οι διατάξεις της Συνθήκης που αφορούν τις εξουσίες του Οργανισμού του παρέχουν εκτεταμένη αρμοδιότητα που εμπίπτει συγχρόνως, όπως ορθά υπογράμμισε το Πρωτοδικείο [71], στον τομέα της οικονομικής και εμπορικής πολιτικής καθώς και της πυρηνικής πολιτικής.

68 — Άρθρα 2, στοιχείο δ', και 3, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

69 — Το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο α', της Συνθήκης ορίζει: «απαγορεύεται κάθε πρακτική η οποία έχει ως σκοπό την εξασφάλιση προνομιακής θέσεως σε ορισμένους καταναλωτές». Το άρθρο 52, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, απαγορεύει στον Οργανισμό «να προβαίνει σε οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ των καταναλωτών, βασιζομένη επί της χρήσεως των ζητουμένων προμηθειών, την οποία προτίθενται να κάνουν (...)».

70 — Στο σημείο 20, τρίτο εδάφιο, της αποφάσεως 94/285, η Επιτροπή αναφέρει εξάλλου ότι: «Ο Οργανισμός δεν χάνει τις αρμοδιότητες που του ανατίθενται από τις διατάξεις της Συνθήκης εκ του γεγονότος ότι στο πλαίσιο μιας απλουστευμένης διαδικασίας, βάσει του άρθρου 60, έκτο εδάφιο, της Συνθήκης, επιτρέπεται απλοποιημένη και άμεση προετοιμασία των συμβάσεων από τους ίδιους τους παραγωγούς και τους καταναλωτές (...).»

71 — Σκέψη 90 της αποφάσεως.

202. Δεν πρέπει όμως να υπερεκτιμάται η έκταση της εξουσίας αυτής ούτε να παραγνωρίζεται το γεγονός ότι η εξουσία αυτή αντλεί τη νομιμότητά της από τις σχέσεις που διατηρεί ο Οργανισμός με την Επιτροπή.

203. Πράγματι, η αληθινή φύση του Οργανισμού προκύπτει από την ανάγνωση των λοιπών κρίσιμων άρθρων της Συνθήκης, και ιδίως των άρθρων 53 και 54. Σύμφωνα με το τελευταίο αυτό άρθρο, ο Οργανισμός έχει νομική προσωπικότητα και οικονομική αυτονομία, το άρθρο όμως 53, πρώτο εδάφιο, προβλέπει ότι τελεί υπό τον έλεγχο της Επιτροπής. Ακόμη περισσότερο, διευκρινίζεται ότι η Επιτροπή είναι εκείνη «(...) η οποία του παρέχει τις οδηγίες της, έχει δικαίωμα αρνησικυρίας επί των αποφάσεών του και διορίζει τον γενικό διευθυντή και τον αναπληρωτή γενικό διευθυντή του».

204. Η Επιτροπή δεν αποτελεί συνεπώς για τον Οργανισμό απλώς μια αρχή στην οποία μπορεί να προσφύγει, η επέμβαση της οποίας εξαρτάται από την υποβολή προσφυγής μετά την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως, κατά το πρότυπο δικαιοδοτικής αρχής επιφορτισμένης να αποφαίνεται σχετικά με τις πράξεις ανεξάρτητης διοικητικής αρχής. Αντιθέτως, λαμβανομένης υπόψη της εξουσίας που έχει η Επιτροπή έναντι του Οργανισμού να αναλαμβάνει πρωτοβουλίες και να εκφράζει εκ των προτέρων την αντίθεσή της, το περιθώριο διακριτικής ευχέρειας του Οργανισμού φαίνεται να εξαρτάται πλήρως από την πολιτική της Επιτροπής.

205. Κατά συνέπεια, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι ο Οργανισμός αντιποιείται καταχρηστικώς την εξουσία καθορισμού της κοινής πολιτικής εφοδιασμού, κατά παράβαση των κανόνων περί κατανομής των αρμοδιοτήτων που προβλέπει η Συνθήκη υπέρ των κοινοτικών οργάνων.

206. Η θεσμική οργάνωση της λειτουργίας του Οργανισμού δεν επιτρέπει επομένως να θεωρηθεί ότι οι αποφάσεις που λαμβάνει ο Οργανισμός απορρέουν από κάποια εξουσία καθορισμού της κοινής πολιτικής εφοδιασμού, που ασκείται κατά τρόπο αυτόνομο, εφόσον οι αποφάσεις αυτές, οι οποίες εγκρίνονται εκ των προτέρων από την Επιτροπή, τουλάχιστον σιωπηρώς, και επιβεβαιώνονται εκ των υστέρων από την ίδια, αποτελούν σαφώς προϊόν της πολιτικής του οργάνου αυτού που εφαρμόζει ένα από τα διοικητικά τμήματά του που αυτονομήθηκε.

207. Η Επιτροπή αποτελεί συνεπώς το κοινοτικό όργανο που είναι επιφορτισμένο, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, της Συνθήκης, με την πολιτική εφοδιασμού των κοινοτικών καταναλωτών και, αν μπορεί στον τομέα αυτό να αναγνωριστεί στον Οργανισμό σημαντικό πεδίο διακριτικής ευχέρειας, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η ευχέρεια αυτή ασκείται εντός των ορίων που επιλέγει η Επιτροπή να ορίσει.

208. Πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί το επιχείρημα που αντλείται από την υπερβολική συμμετοχή του Οργανισμού στον καθορισμό της κοινής πολιτικής εφοδιασμού.

209. Η KLE ισχυρίζεται ότι ο Οργανισμός δεν δικαιούται να τροποποιεί το περιεχόμενο της συμβάσεως προσθέτοντας όρους, αντίθετα προς τη σχετική εκτίμηση του Πρωτοδικείου.

210. Πράγματι, το άρθρο 5α προβλέπει ότι ο Οργανισμός πρέπει να αποφασίσει είτε να συνάψει τη σύμβαση είτε να αρνηθεί τη σύναψή της. Όπως όμως επισήμανα προηγουμένως, δεν θεωρώ σύμφωνο προς τους σκοπούς της Συνθήκης να περιορίζεται η εξουσία αποφάσεως του Οργανισμού όταν αυτός αγνοεί την προέλευση των προμηθειών ή όταν, όπως εν προκειμένω, εύλογα θεωρεί ότι η προέλευση των προϊόντων μπορεί να θίξει την ασφάλεια εφοδιασμού των κρατών μελών της Κοινότητας [72].

211. Πρέπει να προστεθεί ότι ο επίδικος όρος δεν μπορεί να εξομοιωθεί με τροποποίηση της συμβάσεως διότι, κατά τον χρόνο λήξεως της αποφάσεως του Οργανισμού, οι ίδιοι οι συμβαλλόμενοι δεν ήσαν βέβαιοι για τη χώρα προελεύσεως των προϊόντων, πράγμα που αποδεικνύει ότι ο όρος που έθεσε ο Οργανισμός αφορούσε μια λεπτομέρεια που δεν είχε οριστικά καθορίσει η σύμβαση. Πολύ περισσότερο, θεωρώ ότι, υπό το κράτος αυτής της αβεβαιότητας, ο Οργανισμός τήρησε το γράμμα του άρθρου 5α, συνάπτοντας τη σύμβαση για την περίπτωση που τα προϊόντα δεν θα προέρχονταν από την ΚΑΚ, αλλά αρνούμενος να τη συνάψει στην αντίθετη περίπτωση. Κατά συνέπεια, τηρήθηκε η εναλλακτική επιταγή του άρθρου αυτού.

212. Η KLE αμφισβητεί το κατά πόσον υφίστανται πράγματι τα εμπόδια που επικαλέστηκε η Επιτροπή και δέχθηκε το Πρωτοδικείο.

213. Οι λόγοι που εμποδίζουν την εκτέλεση της παραγγελίας είναι, υπενθυμίζω, η απαίτηση διαφοροποιήσεως των εξωτερικών πηγών εφοδιασμού, το ύψος των τιμών που προκύπτουν από την εμπορική συμφωνία και η υποχρέωση διασφαλίσεως ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού.

214. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι «(...) προκειμένου περί αποφάσεων στον τομέα της οικονομικής και εμπορικής πολιτικής, καθώς και της πυρηνικής πολιτικής, ο Οργανισμός διαθέτει οπωσδήποτε ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων του (...)». Από αυτό συνάγει ότι ο έλεγχός του πρέπει να περιοριστεί στον έλεγχο της πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως ή της καταχρήσεως εξουσίας [73].

72 — Σημεία 101 επ. των προτάσεών μου.

73 — Σκέψη 90 της αποφάσεως.

215. Οι αποφάσεις που λαμβάνουν ο Οργανισμός και η Επιτροπή στον τομέα της κοινής πολιτικής εφοδιασμού καθορίζονται από επιταγές όχι μόνον ελλείψεως διακρίσεων, αλλά και ασφάλειας του εφοδιασμού. Εξαρτώνται επομένως από τη σημερινή και μέλλουσα κατάσταση της αγοράς των πυρηνικών υλών, πράγμα που καθιστά αναγκαία μία εκτίμηση της πιθανής εξελίξεως της δομής της προσφοράς και της ζητήσεως που να λαμβάνει υπόψη οικονομικούς παράγοντες όπως τις τιμές ή τις συνέπειες του προσανατολισμού των τρίτων κρατών σχετικά με την εξαγωγή των πυρηνικών καυσίμων που παράγουν.

216. Όσον αφορά την εκτίμηση περίπλοκων οικονομικών καταστάσεων, ο Οργανισμός, υπό τον έλεγχο της Επιτροπής, διαθέτει ευρύ πεδίο διακριτικής ευχέρειας, όπως συμβαίνει εξάλλου με την Επιτροπή στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής [74].

217. Ορθώς επομένως το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο δικαστικός έλεγχος πρέπει να περιορίζεται στον έλεγχο ότι τηρήθηκαν οι κανόνες διαδικασίας, ότι συνέβησαν πράγματι τα περιστατικά επί των οποίων στηρίχθηκε η επίμαχη επιλογή και ότι δεν χώρησε ούτε πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των περιστατικών αυτών ούτε κατάχρηση εξουσίας [75].

74 — Βλ., π.χ., τις αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1987, 260/84, Minebea κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1987, σ. 1975, σκέψη 28), και της 14ης Μαρτίου 1990, C-156/87, Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-781, σκέψη 63).

75 — Σκέψη 90.

218. Η KLE υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται νομικό εμπόδιο στηριζόμενο στη μακροπρόθεσμη απειλή εξαρτήσεως από τις προμήθειες που προέρχονται από την KAK.

219. Τα επιχειρήματα που επικαλείται η αναιρεσείουσα, όπως προκύπτουν, κατ' ουσίαν, από την έκθεση ακροατηρίου, είναι τα ακόλουθα.

220. Η KLE υποστηρίζει ότι ο καθορισμός του βαθμού εξαρτήσεως της Κοινότητας από τις προμήθειες που προέρχονται από την KAK που μπορεί να γίνει δεκτός ανήκει στην αρμοδιότητα των κοινοτικών οργάνων και όχι του Οργανισμού.

221. Στο σημείο αυτό, και πριν συνεχίσω την έκθεση των επιχειρημάτων που προέβαλε η αναιρεσείουσα, αναφέρομαι στην ανάπτυξη που αφιέρωσα στις εξουσίες που παρέχει στον Οργανισμό η Συνθήκη στον τομέα της κοινής πολιτικής εφοδιασμού για να υπενθυμίσω ότι το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό [76].

222. Στη συνέχεια, η αναιρεσείουσα επισημαίνει ότι η Επιτροπή επικαλέστηκε τις υφιστάμενες δυνατότητες παραγωγής των κρατών της KAK, που αντιπροσωπεύουν περίπου το 25 %. Δεν αναφέρθηκε όμως στις μακροπρόθεσμες παραγωγικές δυνατότητες

76 — Βλ. σημεία 195 επ. των προτάσεών μου.

και στην προκύπτουσα από αυτές μακροπρόθεσμη εξάρτηση της Κοινότητας, παρ' όλον ότι έκρινε ότι τα στοιχεία αυτά είναι σημαντικά για την εκτίμηση της εξαρτήσεως από την ΚΑΚ. Ενώ η Ευρωπαϊκή Ένωση αναγνώρισε, από το τέλος του 1991, την ανεξαρτησία της Ομοσπονδίας της Ρωσίας και των λοιπών κρατών της ΚΑΚ και ενώ όλα τα κράτη που διαδέχθηκαν την πρώην ΕΣΣΔ δεν είναι μέλη της ΚΑΚ, ούτε ο Οργανισμός ούτε η Επιτροπή έκαναν διάκριση μεταξύ των πολύ διαφορετικών παραγωγικών δυνατοτήτων αυτών των κυρίαρχων κρατών.

223. Κατά την άποψη της αναιρεσείουσας, το Πρωτοδικείο παραβίασε το άρθρο 61 σε συνδυασμό με τα άρθρα 2, στοιχείο δ', και 3, παράγραφος 1, τελευταίο εδάφιο, καθώς και το άρθρο 136 της Συνθήκης, διότι, για να χαρακτηρίσει τον κίνδυνο μακροπρόθεσμης εξαρτήσεως της Κοινότητας, που συνιστά νομικό εμπόδιο για τη σύναψη της συμβάσεως, θεώρησε το σύνολο της ΚΑΚ ως μία μόνη πηγή εφοδιασμού, επαναλαμβάνοντας έτσι, χωρίς έλεγχο, τη θέσεις της Επιτροπής στο σημείο αυτό.

224. Ως προς το ζήτημα αυτό, η Επιτροπή στηρίχθηκε μόνο στις παραγωγικές δυνατότητες, χωρίς να λάβει υπόψη την πτώση των τιμών που σημειώθηκε στις αγορές αμέσου παραδόσεως, ούτε την ύπαρξη σημαντικών αποθεμάτων που εξηγούσε τον όγκο των διαθεσίμων υλών που προέρχονταν από την ΚΑΚ. Κατά την άποψη όμως της αναιρεσείουσας, ήταν προβλέψιμο ότι τα αποθέματα αυτά επρόκειτο να απορροφηθούν σε μερικά έτη, όποια και αν ήταν τα κοιτάσματα ουρανίου και οι παραγωγικές δυνατότητες της ΚΑΚ. Εφόσον, κατά την άποψη της Επιτροπής, η παραγωγή των κρατών της ΚΑΚ αντιπροσώπευε περίπου το 25 % και το ποσοστό αυτό αποτελούσε συγχρόνως το ανώτατο αποδεκτό όριο εξαρτήσεως σε σχέση με τις προμήθειες που προέρχονταν από την ΚΑΚ, η Επιτροπή, υποστηρίζοντας ότι η υπέρβαση αυτού του ποσοστού του 25 % από μία ατομική επιχείρηση εφοδιασμού θα μπορούσε να οδηγήσει μακροπρόθεσμα σε απαράδεκτη εξάρτηση όλης της Κοινότητας από τις προμήθειες που προέρχονται από την ΚΑΚ, περιέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Πράγματι, η απορρόφηση των αποθεμάτων ήταν η κύρια αιτία της πτώσεως των τιμών, ιδίως στις αγορές αμέσου παραδόσεως.

225. Τόσο ο Οργανισμός όσο και η Επιτροπή, πάντοτε κατά την άποψη της KLE, έσφαλαν επίσης και όσον αφορά τις προβλέψεις τους σχετικά με την εξέλιξη των τιμών. Ήταν σαφές από την αρχή ότι οι τιμές θα σταθεροποιούνταν για το έτος 2000. Στην πραγματικότητα, αυτή η σταθεροποίηση σημειώθηκε ήδη από το 1996.

226. Η αναιρέσείουσα προσθέτει ότι, στις αρχές του επόμενου αιώνα, η παραγωγική δυνατότητα θα αντιστοιχεί στο 90 % περίπου της ζητήσεως. Δεν μπορεί συνεπώς να μιλήσει κανείς, όπως πράττει το Πρωτοδικείο, για «διαρθρωτικό έλλειμμα» της παραγωγής για μια τόσο σύντομη περίοδο. Στην πραγματικότητα, η παραγωγή της Κοινότητας έχει «ελλειμματική διάρθρωση», δεδομένου ότι τα κοινοτικά κοιτάσματα ουρανίου είναι πολύ μικρά. Όσο επιδέξια και αν είναι, μια πολιτική διαφοροποιήσεως δεν μπορεί να μεταβάλει την κατάσταση αυτή εφόσον, σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους, η κατανομή των κοιτασμάτων ουρανίου στον κόσμο δεν εξαρτάται από την «πολιτική εφοδιασμού» του Οργανισμού. Αυτό εξηγεί την απόρριψη του

αιτήματος της ENU από το Δικαστήριο στην απόφαση ENU κατά Επιτροπής [77].

227. Η αναιρεσείουσα κατηγορεί την Επιτροπή ότι έλαβε υπόψη το γεγονός ότι κάλυψε περισσότερο από το 150 % των ετήσιων αναγκών της αγοράζοντας στην αγορά αμέσου παραδόσεως ύλες που προέρχονταν από την ΚΑΚ, θεωρώντας τον περιορισμό του εφοδιασμού στην αγορά αμέσου παραδόσεως στο 10 % ως μία από τις αρχές της πολιτικής εφοδιασμού της Κοινότητας. Η άποψη αυτή δεν είναι σύμφωνη προς την κατανομή των αρμοδιοτήτων που θεσπίζει η Συνθήκη και αντιβαίνει στη συμβατική ελευθερία και την ελευθερία των επιχειρήσεων που διασφαλίζονται από το γερμανικό σύνταγμα και την κοινοτική έννομη τάξη.

228. Τίποτε στο νομικό σύστημα της Συνθήκης δεν δικαιολογεί την υποχρέωση των επιχειρήσεων εφοδιασμού να καλύπτουν μεγαλύτερο τμήμα των αναγκών τους στο πλαίσιο πολυετών συμβάσεων και όχι στην αγορά αμέσου παραδόσεως. Η διάρκεια ισχύος των συμβάσεων προμήθειας που συνάπτουν οι συμβαλλόμενοι ανήκει στην αποκλειστική τους αρμοδιότητα, έστω και αν ο Οργανισμός έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να συνάψει ή να αρνηθεί να συνάψει τη σύμβαση. Η άποψη ότι ο εφοδιασμός της αναιρεσείουσας στην αγορά αμέσου παραδόσεως προσβάλλει την αρχή της ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού ή αποτελεί προνομιακή θέση κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 2, στοιχείο α', της Συνθήκης είναι νομικά εσφαλμένη. Για τον λόγο αυτό επίσης θα έπρεπε να αναιρεθεί η απόφαση.

77 — Απόφαση της 11ης Μαρτίου 1997, C-357/95 P (Συλλογή 1997, σ. I-1329).

229. Στο πλαίσιο της ελεύθερης οικονομίας αγοράς, είναι αδιανόητο ένας επιχειρηματίας να τιμωρείται για μόνον τον λόγο ότι, εκτιμώντας την εξέλιξη της αγοράς ορθότερα από τους ανταγωνιστές του, αντλεί από την εκτίμηση αυτή επιχείρημα για να αρνηθεί να συνάψει μακροπρόθεσμες συμβάσεις.

230. Τέλος, υπήρξε υπέρβαση του «κριτηρίου εσωτερικής εκτιμήσεως» του 25 % αποδεκτής εξαρτήσεως κάθε καταναλωτή από τις προμήθειες που προέρχονται από την ΚΑΚ με τις συμβάσεις που συνήψε προηγουμένως ο Οργανισμός το 1991 και το 1992, χωρίς ο Οργανισμός να θεωρήσει ότι αυτό αποτελεί νομικό εμπόδιο. Η αναιρεσείουσα είχε συνεπώς τη νόμιμη προσδοκία ότι ο Οργανισμός δεν θα είχε αντιρρήσεις για τη σύμβαση.

231. Από την ανάγνωση της επιχειρηματολογίας που ανέπτυξε η αναιρεσείουσα προκύπτει σαφώς ότι αυτή αποσκοπούσε, κυρίως, στην αμφισβήτηση των γεγονότων που διαπίστωσε το Πρωτοδικείο και της κυριαρχικής εκτιμήσεως από το Πρωτοδικείο των γεγονότων αυτών και των αποδεικτικών στοιχείων που του υποβλήθηκαν. Αυτό όμως είναι κάτι που η αναιρεσείουσα δεν δικαιούται να πράξει [78]. Η εξέταση από το Δικαστήριό σας κάθε μιας από τις προβαλλόμενες αιτιάσεις, που χαρακτηρίζονται, ως επί το πλείστον, από την αναφερόμενη στα πραγματικά γεγονότα φύση τους, θα ισοδυναμούσε με αναγνώριση στο Δικαστήριο της αρμοδιότητας να προβαίνει, στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, σε εξέταση μιας σύνθετης πραγματικής καταστάσεως, κατά παράβαση των κειμένων της Συνθήκης και του Οργανισμού ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου.

78 — Βλ. σημεία 114 επ. των προτάσεών μου.

232. Πρέπει να προστεθεί ότι, με ορισμένες σπάνιες εξαιρέσεις, τα επιχειρήματα που επικαλείται η KLE ουδόλως αναφέρουν και, σε κάθε περίπτωση, δεν αναφέρουν συγκεκριμένα τα επικρινόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, όπως επιβάλλει ο Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την κατά πάγια νομολογία ερμηνεία του [79].

233. Αντίθετα, απευθύνονται αιτιάσεις κατά του Οργανισμού ή της Επιτροπής χωρίς να διατυπώνεται η παραμικρή κριτική κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου και χωρίς ακόμη να γίνεται η παραμικρή αναφορά στην απόφαση αυτή.

234. Επίσης ελλείπει σε μεγάλο βαθμό η έκθεση νομικών επιχειρημάτων προς υποστήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησε η KLE ή, όταν υπάρχουν τα νομικά αυτά επιχειρήματα, δεν παρατίθενται με ακρίβεια και αυστηρή διάρθρωση προς υποστήριξη συλλογιστικής που να αμφισβητεί την προσβαλλόμενη απόφαση.

235. Ειδικότερα, όσον αφορά την αιτίαση που στηρίζεται στο γεγονός ότι το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη το σύνολο των κρατών της KAK ως μία μόνη πηγή εφοδιασμού στον συλλογισμό που το οδήγησε να διαπιστώσει την ύπαρξη εμποδίου για τη σύναψη της συμβάσεως, πρέπει να επισημανθεί ότι οι αναφορές σε συγκεκριμένες διατάξεις της Συνθήκης δεν αρκούν για να δικαιολογήσουν την κατ' ουσίαν έρευνα της αιτιάσεως αυτής από το Δικαστήριο. Πράγματι, η αναιρεσείουσα δεν αναφέρει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει τη σχέση μεταξύ της προβαλλόμενης παρανομίας και του περιεχόμενου των κειμένων που επικαλείται.

236. Καταλήγω συνεπώς στο συμπέρασμα ότι τα επιχειρήματα που αποσκοπούν να αμφισβητήσουν την ύπαρξη εμποδίου που συνδέεται με την πολιτική διαφοροποιήσεως των πηγών εφοδιασμού είναι απαράδεκτα.

237. Δεδομένου ότι πρέπει να απορριφθούν οι αιτιάσεις που προβάλλει η KLE ως προς το ζήτημα αυτό, δεν θα είστε, κατά την άποψή μου, υποχρεωμένοι να αποφανθείτε σχετικά με τα λοιπά τμήματα του σκέλους του λόγου αναιρέσεως που βάλλει κατά των διατάξεων της αποφάσεως που αφορούν, αφενός, το βάσιμο του νομικού εμποδίου που αντλείται από το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας, και, αφετέρου, την αρχή της ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού.

238. Πράγματι, από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι αυτό απορρίπτει πάραυτα τις αιτιάσεις οι οποίες στρέφονται κατά των αιτιολογιών που παρατίθενται ως εκ περισσού σε απόφαση του Πρωτοδικείου, δεδομένου ότι οι εν λόγω αιτιάσεις δεν μπορούν να προκαλέσουν την αναίρεση της αποφάσεως αυτής [80].

239. Στην προκειμένη περίπτωση αρκεί ένας οποιοσδήποτε από τους λόγους που προτά-

79 — Βλ. σημεία 82 επ. των προτάσεών μου.

80 — Βλ., μεταξύ άλλων, τη διάταξη της 25ης Μαρτίου 1996, C-137/95 P, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής ((Συλλογή 1996, σ. I-1611, σκέψεις 47 επ.).

θηκαν κατά της συνάψεως της συμβάσεως και αναγνωρίστηκαν ως ισχυροί από το Πρωτοδικείο να μην μπορεί να αμφισβητηθεί για να θεωρηθεί νόμιμη, ως προς το σημείο αυτό, η απόφαση 94/285. Οι σκέψεις της αποφάσεως όπου εξετάζεται ο λόγος αυτός αρκούν για να στηρίξουν, στο σημείο αυτό, την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως.

β) Επί του δευτέρου σκέλους που στηρίζεται σε παραβίαση των στόχων των άρθρων 1 και 2 της Συνθήκης

240. Η KLE υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι είναι προς συμφέρον της κοινοτικής πυρηνικής βιομηχανίας μία ιδιαίτερη πηγή προμηθειών, όπως η KAK στο σύνολό της, να μην καθίσταται πολύ σημαντική σε σχέση με εναλλακτικές πηγές, παραβίασε τους στόχους των άρθρων 1 και 2 της Συνθήκης.

241. Η KLE υποστηρίζει ότι μόνον τα κυρίαρχα κράτη πρέπει να θεωρηθούν ως πηγές εφοδιασμού. Εξάλλου, η αναιρεσείουσα εκτιμά ότι η διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού δεν περιλαμβάνεται στους στόχους του άρθρου 2 της Συνθήκης. Προσθέτει ότι η Επιτροπή και ο Οργανισμός παραβίασαν την αρχή της ελευθερίας του εφοδιασμού που αναγνωρίζει η Συνθήκη στους καταναλωτές.

242. Εξέθεσα ήδη τους λόγους για τους οποίους θεωρώ ότι η αρχή του τακτικού εφοδιασμού των καταναλωτών της Κοινότητας, που αναφέρεται στο άρθρο 2, στοιχείο δ', της Συνθήκης, εξαρτάται από τη διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού [81]. Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η KLE, η διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού πρέπει επομένως να θεωρηθεί ως ξεχωριστός στόχος της Συνθήκης, η έλλειψη του οποίου κινδυνεύει να καταστήσει την αρχή του τακτικού εφοδιασμού κενή περιεχομένου.

243. Εξάλλου, η αναιρεσείουσα δεν διευκρινίζει τα νομικά στοιχεία που την οδηγούν στο συμπέρασμα ότι τα όρια της ελευθερίας εφοδιασμού που καθορίζει η Συνθήκη δεν είναι δικαιολογημένα.

244. Τέλος, η ίδια παρατήρηση ισχύει και όσον αφορά την αιτίαση που διατυπώθηκε σχετικά με την έννοια των πηγών εφοδιασμού. Κανένας νομικός ισχυρισμός δεν προτάθηκε προς υποστήριξη της επιχειρηματολογίας ότι η έννοια αυτή περιορίζεται αυστηρά στα κράτη, αποκλειομένης μιας ομάδας κρατών ή μιας συγκεκριμένης περιοχής του κόσμου. Αντίθετα, η αναιρεσείουσα αναφέρει σχετικά πολλά πραγματικά στοιχεία, εκφράζοντας έτσι τη θέλησή της να αμφισβητήσει την εκτίμηση του Πρωτοδικείου.

245. Ως εκ περισσού προσθέτω ότι, ελλείψει συγκεκριμένου ορισμού από τη Συνθήκη της γεωγραφικής φύσεως των πηγών που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την εφαρμογή των στόχων της ασφάλειας και και της δια-

81 — Βλ. σημεία 94 επ. των προτάσεών μου.

φοροποιήσεως εφοδιασμού, δεν μπορεί να αποκλειστεί ο συνυπολογισμός περισσοτέρων κρατών στην ίδια εκτίμηση του κινδύνου που διατρέχει η Κοινότητα από τον πολλαπλασιασμό των συμβάσεων εφοδιασμού που συνάπτονται με τα κράτη αυτά. Υπό τις συνθήκες αυτές είναι καθ' όλα δυνατή η εφαρμογή σε μια ομάδα κυρίαρχων κρατών ενός μοναδικού ορίου αποδεκτής εξαρτήσεως.

2. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου και των αρχών της ισότητας και της αναλογικότητας

α) Επί της παραβιάσεως της αρχής της ασφάλειας δικαίου

246. Όπως αναφέρεται στην έκθεση ακροατηρίου, η KLE διατυπώνει αιτίαση που στηρίζεται στην έλλειψη διαφάνειας, συνέπειας και δυνατότητας προβλέψεως της συμπεριφοράς του Οργανισμού, ο οποίος εκφεύγει κάθε δημοκρατικού ελέγχου.

247. Υποστηρίζει ότι η απόφαση 1/94 δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι η απαίτηση τιμών που συνδέονται με τις τιμές της αγοράς συνάγεται από το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας με την ΕΣΣΔ, δηλαδή μιας συμφωνίας που συνήφθη με κράτος που έπαυσε να υφίσταται. Η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι δεν μπορούσε να δεσμεύεται από τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη, το 1992, μία ομάδα εργασίας εμπειρογνωμόνων, που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της συμβουλευτικής επιτροπής που συνεδρίαζε κεκλεισμένων των θυρών, τα συμπεράσματα της οποίας στηρίζονταν αποκλειστικά και μόνο στο κόστος των δυτικών προϊόντων, που δεν ταυτιζόταν με τις τιμές της αγοράς. Κατά την άποψή της, δεν ήταν επίσης προβλέψιμο ότι ο Οργανισμός θα συνήγαγε από τη διαπίστωση που περιεχόταν στην ετήσια έκθεσή του για το 1992, σύμφωνα με την οποία οι εισαγωγές φυσικού ουρανίου από την ΚΑΚ αντιπροσώπευαν περίπου το 25 % των καθαρών κοινοτικών αναγκών, ότι «οι υφιστάμενες δυνατότητες μακροπρόθεσμης παραγωγής» της ΚΑΚ και η αναλογία της στην παγκόσμια παραγωγή θα ανέρχονταν επίσης σε 25 %. Τέλος, η αναιρεσείουσα δεν μπορούσε να προβλέψει ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή δεν θα σέβονταν τις διεθνείς συμβάσεις που είχαν συναφθεί με τα κράτη της ΚΑΚ, σύμφωνα με τις οποίες κάθε ένα από τα κράτη αυτά έπρεπε να θεωρείται ως ιδιαίτερη πηγή προμηθειών. Εφόσον ο Οργανισμός είχε προηγουμένως συνάψει συμβάσεις με την KLE και άλλους καταναλωτές και πάλι σε τιμές διαφορετικές από τις «τιμές της αγοράς», τίποτε δεν μπορούσε να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι ο Οργανισμός θα συνήγαγε από ένα εσωτερικό έγγραφο μία τελείως διαφορετική «κοινή πολιτική εφοδιασμού» για τον καθορισμό της οποίας, εξάλλου, το άρθρο 52, παράγραφος 1, δεν του αναγνωρίζει καμία εξουσία.

248. Η KLE προσθέτει ότι ακόμη και ένας ιδιαίτερα επιμελής επιχειρηματίας δεν μπορούσε να περιμένει ότι ο Οργανισμός θα εκτιμήσει ότι η ασφάλεια εφοδιασμού της Κοινότητας θα απειλείτο μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα αν ένας μόνο μικρός καταναλωτής όπως η ίδια, ο οποίος δεν είχε συνάψει μακροπρόθεσμες συμβάσεις, κάλυπτε μέσα σε ένα έτος 150 % των ετησίων αναγκών του με αγορές στην αγορά αμέσου παραδόσεως.

249. Με τα επιχειρήματα που μόλις εξέθεσα, η KLE αποσκοπεί στην πραγματικότητα να αμφισβητήσει την εκτίμηση του Πρωτοδικείου σχετικά με τα πραγματικά γεγονότα που υποβλήθηκαν στην κρίση του.

250. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι «(...) τα νομοθετήματα βάσει των οποίων έκρινε ο Οργανισμός, δηλαδή το ψήφισμα του Συμβουλίου, στο οποίο (σημείο 5, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση) διατυπώνεται ο στόχος της γεωγραφικής διαφοροποιήσεως των εξωτερικών πηγών εφοδιασμού της Κοινότητας, και η εμπορική συμφωνία, το άρθρο 14 της οποίας ορίζει ότι οι τιμές πρέπει να μην αφίστανται των τιμών της αγοράς, δημοσιεύθηκαν αμφότερα στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (...)» [82].

251. Το Πρωτοδικείο επαναλαμβάνοντας τα στοιχεία που παρέχει η ετήσια έκθεση του Οργανισμού για το έτος 1992 σχετικά με το αυξημένο επίπεδο εισαγωγών φυσικού ουρανίου από την ΚΑΚ και τον μεγάλο αριθμό συμβάσεων που συνήφθησαν για μελλοντικές προμήθειες, σχετικά με το επίπεδο των εφαρμοζομένων τιμών, «(...) που δεν είχαν σχέση με το διαπιστωθέν στη Δύση κόστος παραγωγής» καθώς και σχετικά με την ανάγκη, κατά την άποψη της Επιτροπής και του Οργανισμού, λήψεως διορθωτικών μέτρων, νόμιμα έκρινε ότι, «(...) ενόψει της υπάρξεως ευπρόσιτων πηγών πληροφοριών, τις οποίες ένας ευλόγως επιμελής επιχειρηματίας αυτού του πολύ συγκεκριμένου και σαφώς καθορισμένου τομέα τεκμαίρεται ότι γνωρίζει, δεν μπορεί να προβάλλεται η έλλειψη διαφανείας» [83].

82 — Σκέψη 125 της αποφάσεως.
83 — Σκέψεις 126 και 127.

252. Η αναιρεσείουσα περιορίζεται στην παρουσίαση και ανάπτυξη των επιχειρημάτων που στηρίζονται καθαρά σε πραγματικά γεγονότα και δεν αναφέρει κανένα νομικό στοιχείο ικανό να κλονίσει αυτή την εκτίμηση του Πρωτοδικείου.

β) Επί της παραβιάσεως της υποχρεώσεως ίσης μεταχειρίσεως

253. Η KLE κατηγορεί το Πρωτοδικείο ότι δεν εξέτασε όπως έπρεπε τις αιτιάσεις της που στηρίζονταν στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

254. Εκθέτει ότι το άρθρο 52, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, της Συνθήκης υποχρεώνει τον Οργανισμό να μην προβαίνει σε οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ των καταναλωτών, βασιζομένη επί της χρήσεως των ζητουμένων προμηθειών την οποία προτίθεται να κάνουν. Η εφαρμογή, εκ μέρους του Οργανισμού, του εσωτερικού κριτηρίου εκτιμήσεως τον οδηγεί να χορηγεί στις μεγάλες κρατικές επιχειρήσεις τις ίδιες ποσότητες ουρανίου προερχομένου από τα κράτη της ΚΑΚ όπως και στις μικρές ιδιωτικές επιχειρήσεις που είναι νομικά ανεξάρτητες, ενώ οι μεγάλες κρατικές επιχειρήσεις μπορούν να καταστρώσουν τα σχέδια τους πολύ καλύτερα και περισσότερο μακροπρόθεσμα απ' ό,τι οι μικρές επιχειρήσεις, όπως η αναιρεσείουσα. Αυτό συνιστά μεταχείριση που δημιουργεί διακρίσεις.

255. Η KLE περιορίζεται στον ισχυρισμό ότι το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε τις αιτιάσεις της

που αφορούσαν αυτό το τμήμα του λόγου ακυρώσεως χωρίς να διευκρινίζει τις ανεπάρκειες που μπορούν να θίξουν την ισχύ της αποφάσεως. Αντίθετα, πρέπει να επισημανθεί ότι ορθά το Πρωτοδικείο επικροτεί την προσέγγιση του Οργανισμού, που συνίσταται στην εφαρμογή ενός ορίου αποδεκτής εξαρτήσεως ανά επιχειρηματία προκειμένου να διασφαλιστεί η ίση πρόσβαση των εγκατεστημένων εντός της Κοινότητας επιχειρήσεων στις πηγές εφοδιασμού [84].

256. Πρέπει να προστεθεί ότι από τον καθορισμό ενός ανωτάτου ποσοστού των ανα γκών κάθε επιχειρήσεως δεν προκύπτει η ύπαρξη διακρίσεως βασιζομένης επί της χρήσεως των προμηθειών ούτε, εξάλλου, καμιάς άλλης διακρίσεως. Εν πάση περιπτώσει, από την εξέταση της εκτιμήσεως του Πρωτοδικείου στο σημείο αυτό δεν προκύπτει παραβίαση κανενός κανόνα δικαίου.

γ) Επί της παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας

257. Η KLE κατηγορεί το Πρωτοδικείο ότι αγνόησε ότι ο Οργανισμός, καθ' υπέρβαση εξουσίας, καθόρισε ο ίδιος την πολιτική του όσον αφορά τον εφοδιασμό και δεν εξέτασε τις δυνατότητες που προσέφεραν τα άρθρα 65, δεύτερο εδάφιο, 70 και 72 της Συνθήκης, και ότι δεν διαπίστωσε ότι η εκ των υστέρων προσθήκη μιας ρήτρας στη σύμβαση προμήθειας αποτελεί επίσης σοβαρή προσβολή της συμβατικής ελευθερίας που προστατεύεται από την κοινοτική έννομη τάξη. Μια τέτοια προσβολή θα έπρεπε να αποτελέσει αντικείμενο ειδικής αιτιολογίας υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας.

258. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, του Οργανισμού του και το άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού, ο Οργανισμός έχει μόνον την εξουσία να συνάψει ή να αρνηθεί να συνάψει συνολικά τη σύμβαση, όχι όμως να προσθέσει στη σύμβαση μια νέα ρήτρα. Σε μία μόνον περίπτωση η Συνθήκη αναγνωρίζει στον Οργανισμό το δικαίωμα να παρεμβαίνει στη συμβατική σχέση για να της δώσει μορφή, και συγκεκριμένα στην περίπτωση του άρθρου 65, δεύτερο εδάφιο. Ακόμη όμως και σ' αυτήν την περίπτωση ο Οργανισμός δεν δύναται να καθορίσει τη γεωγραφική προέλευση των προμηθειών παρά μόνον εφόσον εξασφαλίζει στον καταναλωτή όρους τουλάχιστον εξίσου ευνοϊκούς προς αυτούς που διατυπώνονται στην παραγγελία. Η αναλογική εφαρμογή του άρθρου 65, δεύτερο εδάφιο, αποκλείεται λόγω του ότι, στην προκειμένη περίπτωση, οι όροι προμήθειας τροποποιήθηκαν εις βάρος των συμβαλλομένων, με αποτέλεσμα να επιβάλεται μόνον η υποχρέωση που προβλέπεται στο άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης. Δεδομένου ότι κανένα νομικό ή πραγματικό εμπόδιο δεν αντιτίθεται στην εκτέλεση της συμβάσεως, ο Οργανισμός ήταν υποχρεωμένος να συνάψει τη σύμβαση. Στην περίπτωση που πράγματι θα υφίστατο νομικό εμπόδιο για την εκτέλεση της συμβάσεως, το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης θα επέβαλλε στον Οργανισμό να αρνηθεί τη σύναψη της συμβάσεως. Ο Οργανισμός όμως συνάπτοντας τη σύμβαση και προσθέτοντας σ' αυτήν έναν όρο υπερέβη τις αρμοδιότητές του.

259. Κατ' αρχάς η αναιρεσείουσα κατηγορεί, κατ' ουσίαν, το Πρωτοδικείο διότι, αφενός, δεν έλαβε υπόψη τα επιχειρήματα που ανέπτυξε πρωτοδίκως και, αφετέρου, δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή του σε πολλά σημεία.

84 — Σκέψη 132 της αποφάσεως.

260. Το Πρωτοδικείο όμως με σαφήνεια και επάρκεια αποφάνθηκε σχετικά με το άσκοπο της εφαρμογής των επικαλουμένων διατάξεων της Συνθήκης, εφόσον ορθά επισήμανε ότι ο Οργανισμός, «σύμφωνα με τους στόχους της πολιτικής εφοδιασμού την οποία εφαρμόζει, έπρεπε να αντιταχθεί στις εισαγωγές από την ΚΑΚ σε τιμές αφιστάμενες των τιμών της αγοράς (...)» [85].

261. Το Πρωτοδικείο αιτιολόγησε κυρίως με επάρκεια τη νομιμότητα του όρου προελεύσεως που έθεσε ο Οργανισμός, υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας, αναφερόμενο στις λοιπές σκέψεις της αποφάσεως που αφορούσαν την ανάγκη να αναγνωριστεί στον Οργανισμό η εξουσία να αντιτίθεται σε εισαγωγές ουρανίου εφόσον αυτές θίγουν τη γεωγραφική διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού.

262. Αναφέρεται επομένως ρητώς ο στόχος που επιδιώκεται με το προσβαλλόμενο μέτρο και προκύπτει σαφώς από την απόφαση ότι η εξακολούθηση εισαγωγών πυρηνικών υλών από την ΚΑΚ θα μπορούσε να θίξει την απαίτηση τακτικού εφοδιασμού [86].

263. Όσον αφορά, στη συνέχεια, το επιχείρημα που αντλείται από την έλλειψη αρμοδιότητας του Οργανισμού να θέτει όρο για τη σύναψη της συμβάσεως και από την έλλειψη εμποδίων για την εκτέλεση της συμβάσεως, αναφέρομαι στις αναπτύξεις που πραγματοποίησα σε διάφορα σημεία [87].

264. Πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί ο λόγος αναιρέσεως που επικαλείται η KLE.

3. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παράβαση των κανόνων κατανομής των αρμοδιοτήτων

265. Η KLE υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παραγνώρισε την οργάνωση των αρμοδιοτήτων που θεσπίζει η Συνθήκη αναγνωρίζοντας στον Οργανισμό το δικαίωμα να καθορίζει την κοινή πολιτική εφοδιασμού, ενώ ο Οργανισμός δεν διαθέτει παρά σχεδόν συμβολαιογραφικά καθήκοντα και εξουσίες καθαρά εμπορικής φύσεως.

266. Ας μου επιτραπεί, στο σημείο αυτό, να παραπέμψω στις αναπτύξεις που αφιέρωσα στη θέση που κατέχουν ο Οργανισμός και η Επιτροπή για τον καθορισμό της πολιτικής εφοδιασμού της Κοινότητας και στην έκταση των σχετικών εξουσιών του Οργανισμού. Από την ανάπτυξη αυτή προκύπτει ότι οι διατάξεις της Συνθήκης επιτρέπουν στον Οργα-

85 — Σκέψη 135 της αποφάσεως.

86 — Σκέψεις 92 έως 94 της αποφάσεως.

87 — Βλ. τα σημεία 209 επ. και 212 επ. των προτάσεών μου.

νισμό να λαμβάνει αποφάσεις, υπό τον στενό έλεγχο της Επιτροπής, στον τομέα της κοινής πολιτικής εφοδιασμού. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο λόγος αναιρέσεως που προέβαλε η αναιρεσείουσα [88].

4. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

267. Η KLE εκθέτει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει παραλείποντας να εξετάσει την αιτίαση σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή δεν απέδειξε τη συστηματική σχέση μεταξύ των αρμοδιοτήτων του Οργανισμού, αφενός, και της Συνθήκης, αφετέρου, και δεν εξέθεσε γιατί θα εδημιουργείτο εξάρτηση της αναιρεσείουσας από προμήθειες προερχόμενες από την ΚΑΚ ούτε ως προς το ότι η συμφωνηθείσα στη σύμβαση τιμή αγοράς δεν αντιστοιχούσε στις συνθήκες της αγοράς.

268. Προσθέτει ότι η αιτιολογία της Επιτροπής είναι αντίθετη προς το κριτήριο που αντλείται από την παραγωγική δυνατότητα των κρατών της ΚΑΚ, το οποίο θεωρεί αποφασιστικό για τον καθορισμό της εξαρτήσεως της Κοινότητας.

269. Τέλος, η αναιρεσείουσα αναφέρει ότι, αντίθετα προς ό,τι δέχεται το Πρωτοδικείο στη σκέψη 146 της αποφάσεώς του, η προσφυγή δεν αφορά τους λόγους αρνήσεως συνάψεως της συμβάσεως που προέβαλε ο Οργανισμός, αλλά τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή δεν άσκησε το δικαίωμα που της παρέχει το άρθρο 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

270. Πρέπει, κατ' αρχάς, να αποδειχθεί ως απαράδεκτο το σκέλος του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται στη μη νόμιμη αιτιολογία της Επιτροπής υπό το πρίσμα του κριτηρίου που στηρίζεται στην παραγωγική δυνατότητα των κρατών της ΚΑΚ. Αυτό το σκέλος της επιχειρηματολογίας της KLE στρέφεται, πράγματι, όπως ορθά επισημαίνει η Επιτροπή, κατά της αποφάσεως της Επιτροπής και δεν αμφισβητεί την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Η αναιρεσείουσα, εξάλλου, στρέφει την επιχειρηματολογία της σε καθαρά πραγματικά στοιχεία της δικογραφίας, παραλείποντας να διατυπώσει νομικούς ισχυρισμούς.

271. Στη συνέχεια, όσον αφορά την έλλειψη αιτιολογίας που επιρρίπτεται στο Πρωτοδικείο, πρέπει να επισημανθεί ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι «(...) η Επιτροπή κατέστησε σαφές με την απόφασή της ότι ο Οργανισμός δεν υποχρεούται να ικανοποιεί παραγγελίες οσάκις υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια που αντιτίθενται στην εκτέλεσή τους (δέκατη τέταρτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 94/285)» και στη συνέχεια υπενθύμισε ότι η Επιτροπή επικαλέστηκε «(...) το άρθρο 64 της Συνθήκης, κατά το οποίο ο Οργανισμός ενεργεί ενδεχομένως στο πλαίσιο των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ Κοινότητας και τρίτου κράτους (...) (εικοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη)» [89].

88 — Βλ. σημεία 195 έως 208 των προτάσεών μου.

89 — Σκέψη 145 της αποφάσεως.

272. Με τις σκέψεις αυτές το Πρωτοδικείο απάντησε με σαφήνεια στο σκέλος του ισχυρισμού της αναιρεσείουσας που αφορούσε την αρμοδιότητα που παρέχει στον Οργανισμό η Συνθήκη, δεδομένου ότι η απόφαση αναφέρεται ρητά στο άρθρο 64, που έχει ως κύριο αντικείμενο την αναγνώριση στον Οργανισμό αυτό του αποκλειστικού δικαιώματος να συνάπτει, ενεργώντας στα πλαίσια των συμφωνιών που έχουν συναφθεί με τρίτο κράτος ή διεθνή οργανισμό, συμβάσεις προμηθειών με προέλευση εκτός της Κοινότητας.

273. Επιπλέον, χωρίς να χρειάζεται νέα κρίση σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 61, στο μέτρο που τα επιχειρήματα που προβάλλει η αναιρεσείουσα για να υποστηρίξει τον παρόντα λόγο αναιρέσεως αφορούν την ύπαρξη ανεπαρκούς αιτιολογίας του Πρωτοδικείου και όχι την ορθότητα της νομικής βάσεως που δέχθηκε, αρκεί να επισημανθεί ότι η αναφορά στην απόφαση της υπάρξεως ορίων για την υποχρέωση του Οργανισμού να ικανοποιεί τις παραγγελίες προμήθειας συνιστά έμμεση αλλά σαφή αναφορά σ' αυτό το άρθρο της Συνθήκης, το οποίο υποστηρίζεται ότι θεσπίζει την αρμοδιότητα του Οργανισμού να αντιτίθεται στη σύναψη συμβάσεως σε συγκεκριμένες περιπτώσεις.

274. Εξάλλου, από την ανάγνωση της αποφάσεως προκύπτει ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε σχετικά με την έκθεση, εκ μέρους της Επιτροπής, των λόγων για τους οποίους εκτιμούσε ότι η KLE θα αποκτούσε εξάρτηση από προμήθειες προερχόμενες από την KAK.

275. Από την απόφαση προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο αναφέρθηκε στην τριακοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 94/285, σύμφωνα με την οποία «(...) η αύξηση του μεριδίου όλων των προμηθειών από την KAK, το οποίο αυτή τη στιγμή ανέρχεται σε 20 έως 25 %, ουδόλως συμβιβάζεται με τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της Κοινότητας στον τομέα του εφοδιασμού» [90]. Από την αιτιολογία αυτή προκύπτουν κατά τρόπο σαφή και μονοσήμαντο οι λόγοι που οδήγησαν την Επιτροπή να λάβει την εν λόγω απόφαση. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο δεν επαναλαμβάνει βέβαια το σύνολο της τριακοστής τρίτης αιτιολογικής σκέψεως, αναφέρεται όμως συγκεκριμένα στην αιτιολογική αυτή σκέψη, επιτρέποντας στην αναιρεσείουσα να αναχθεί σ' αυτήν και να διαπιστώσει έτσι ότι η Επιτροπή υπενθύμισε ότι «(...) η Κοινότητα έχει συνάψει μακροχρόνιες συμβάσεις προμηθειών με αρκετές τρίτες χώρες» και ότι «οι σχέσεις με αυτές τις συμβαλλόμενες χώρες καθώς και με άλλες προμηθεύτριες χώρες πρέπει να συνεκτιμώνται στο πλαίσιο της κοινής πολιτικής εφοδιασμού» [91].

276. Πρέπει να επισημανθεί ότι το Πρωτοδικείο δεν απάντησε ρητώς στο επιχείρημα της KLE ότι η Επιτροπή δεν εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους η τιμή που συμφωνήθηκε στη σύμβαση δεν αντιστοιχούσε στις συνθήκες της οικονομίας της αγοράς ή αφίστατο των τιμών της αγοράς.

277. Το Πρωτοδικείο διευκρίνισε μόνον ότι στην απόφασή της η Επιτροπή επικαλέστηκε το άρθρο 64 της Συνθήκης, σύμφωνα με το οποίο ο Οργανισμός ενεργεί ενδεχομένως στο πλαίσιο των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ της Κοινότητας και ενός τρίτου κράτους, και στη συνέχεια αναφέρθηκε στο άρθρο

90 — Όπ.π.

91 — Τριακοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη.

14 της εμπορικής συμφωνίας, το οποίο, υπενθυμίζεται, εξάρτησε το εμπόριο μεταξύ της Κοινότητας και της ΕΣΣΔ από την απαίτηση τιμών μη αφισταμένων των τιμών της αγοράς.

278. Εντούτοις, όπως μόλις διαπιστώθηκε κατά την εξέταση των αιτιάσεων που αφορούσαν τον ανεπαρκή χαρακτήρα της αιτιολογίας της αποφάσεως 94/285 σχετικά με την αρμοδιότητα του Οργανισμού και τον κίνδυνο εξαρτήσεως από την ΚΑΚ, το Πρωτοδικείο εξέθεσε με πληρότητα τους λόγους για τους οποίους η αιτιολογία της αποφάσεως αυτής ήταν επαρκής στα δύο αυτά σημεία, αναφέροντας ότι από την αιτιολογία της αποφάσεως αυτής διαφαίνονται «(...) σαφώς και περιφράστως *οι κύριοι λόγοι* της αρνήσεως συνάψεως της συμβάσεως που υπέβαλε η προσφεύγουσα» [92].

279. Κρίνοντας έτσι ότι η απόφαση της Επιτροπής ήταν δικαιολογημένη βάσει των αιτιολογιών που αφορούσαν τα δύο αυτά επιχειρήματα, το Πρωτοδικείο μπόρεσε να αποφύγει να ασχοληθεί με την αιτίαση που αφορούσε το επίπεδο της τιμής, αντικρούοντάς την σιωπηρώς με την αναφορά στον επαρκή χαρακτήρα των κύριων λόγων της αποφάσεως αυτής.

280. Η Επιτροπή εξάλλου ορθώς παρατήρησε ότι το Πρωτοδικείο, συνοψίζοντας και επαναλαμβάνοντας τις κύριες αιτιολογίες της προσβαλλομένης αποφάσεως, υιοθέτησε την αιτιολογία που προέβαλε η Επιτροπή και απέρριψε, με τον τρόπο αυτόν, τις αιτιάσεις της αναιρεσείουσας.

281. Δεν μπορεί κατά συνέπεια να γίνει δεκτός ο λόγος αναιρέσεως που προβάλλει η KLE.

5. Επί του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας

282. Η KLE κατηγορεί το Πρωτοδικείο ότι δεν έλεγξε αν τα μέτρα που έλαβε ο Οργανισμός ενέπιπταν πράγματι στο πεδίο των αρμοδιοτήτων του, προαπαιτούμενο αναγκαίο για την εξακρίβωση του σκοπού που πράγματι επεδίωξε ο λαβών τα εν λόγω μέτρα. Θεωρεί ότι ένας τέτοιος έλεγχος κατέστη αδύνατος λόγω της ελλείψεως αντίστοιχου ελέγχου εκ μέρους της ίδιας της Επιτροπής.

283. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, παραλείποντας να διακρίνει μεταξύ του Οργανισμού και της Επιτροπής αποφαινόμενο ότι η KLE δεν απέδειξε ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή επεδίωξαν σκοπό διαφορετικό από την εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού, απέκρυψε το γεγονός ότι, με τον λόγο αυτόν ακυρώσεως, η αναιρεσείουσα σκόπευε κατ' αρχάς να επικρίνει την έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως της Επιτροπής και μόνον εμμέσως την έλλειψη αιτιολογίας του Οργανισμού. Κατηγορεί την Επιτροπή ότι δεν έκανε χρήση του δικαιώματός της αρνησικυρίας κατά της υπερβάσεως, εκ μέρους του Οργανισμού, των εξουσιών που του αναγνωρίζει η Συνθήκη, σύμφωνα με το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης.

92 — Σκέψη 146 της αποφάσεως, η υπογράμμιση δική μου.

284. Τέλος, κατά την άποψη της KLE, η αναφορά του Πρωτοδικείου στην επιστολή του Οργανισμού της 20ής Δεκεμβρίου 1993 αποδεικνύει ότι ο Οργανισμός επιδίωκε να προστατεύει τους δυτικούς παραγωγούς.

285. Δεν μπορεί να γίνει δεκτό το σκέλος του λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται στην έλλειψη ελέγχου, εκ μέρους του Πρωτοδικείου, της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων του Οργανισμού.

286. Αρκεί, πράγματι, να υπενθυμιστεί ότι το Πρωτοδικείο ρητώς αποφάνθηκε σχετικά με τη φύση και την έκταση των αρμοδιοτήτων του Οργανισμού καθώς και σχετικά με τη νομιμότητα της αποφάσεως της Επιτροπής υπό το πρίσμα των αρμοδιοτήτων αυτών.

287. Αφού ανέφερε ότι «(...) η αποστολή του Οργανισμού συνίσταται στη διασφάλιση ενός από τους ουσιώδεις στόχους που η Συνθήκη αυτή αναθέτει στην Κοινότητα, με το άρθρο 2, στοιχείο δ', ήτοι της ασφάλειας του εφοδιασμού, κατ' εφαρμογή της αρχής της ίσης προσβάσεως στις πηγές (...)», το Πρωτοδικείο διευκρινίσε ότι η Συνθήκη προέβλεψε «(...) την ίδρυση του ειδικού αυτού οργάνου γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό (...)» [93] και στη συνέχεια υπογράμμισε ότι «(...) προκειμένου περί αποφάσεων στον τομέα της οικονομικής και εμπορικής πολιτικής, καθώς και της πυρηνικής πολιτικής, ο Οργανισμός διαθέτει, οπωσδήποτε ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων του» [94].

288. Εντός του με τον τρόπο αυτό καθορισμένου νομικού πλαισίου, το Πρωτοδικείο ήλεγξε στη συνέχεια ότι πράγματι ήταν βάσιμα τα τρία εμπόδια που επικαλέστηκε η Επιτροπή για να δικαιολογήσει τον όρο προελεύσεως που προέβλεπε η σύμβαση [95].

289. Πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο το επιχείρημα της KLE ότι το Πρωτοδικείο δεν διέκρινε μεταξύ του Οργανισμού και της Επιτροπής, στο τμήμα της αποφάσεως που αφορούσε τον λόγο ακυρώσεως που στηριζόταν σε κατάχρηση εξουσίας, ενώ κατ' αρχήν αναφερόταν ότι η Επιτροπή δεν άσκησε το δικαίωμα αρνησικυρίας.

290. Πράγματι, το μόνο νομικό στοιχείο του οποίου έγινε επίκληση αφορά την αρμοδιότητα της Επιτροπής να αντιτίθεται στα μέτρα του Οργανισμού. Πρέπει όμως να υπενθυμιστεί ότι ο λόγος ακυρώσεως που προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου αφορούσε κατάχρηση εξουσίας επιρριπτόμενη στην Επιτροπή, πράγμα που καθιστά μη αποτελεσματικό το επιχείρημα της μη κατάλληλης χρησιμοποιήσεως του δικαιώματος αρνησικυρίας, ελλείψει επιχειρημάτων ικανών να πιστοποιήσουν την ύπαρξη σκοπού καταστρατηγήσεως.

291. Όσον αφορά την αναφορά του Πρωτοδικείου στην επιστολή της Επιτροπής της 20ής Δεκεμβρίου 1993, πρέπει να επισημανθεί ότι το επιχείρημα που προέβαλε η KLE αποσκοπεί να αμφισβητήσει την εκτίμηση των αποδείξεων που υποβλήθηκαν πρωτοδίκως, πράγμα που δεν μπορεί να γίνει δεκτό, παρά μόνο στο μέτρο που το προβαλλόμενο επι-

93 — Σκέψη 85 της αποφάσεως.

94 — Όπ.π., σκέψη 90.

95 — Όπ.π., σκέψεις 89 επ.

χείρημα μπορεί να αποδείξει αλλοίωση των εν λόγω αποδείξεων.

292. Η KLE, επικαλούμενη την ύπαρξη σκοπού προστασίας των δυτικών παραγωγών, δεν επιχειρεί προφανώς να καταγγείλει μια τέτοια αλλοίωση, αλλά προσπαθεί να προσκομίσει νέα αποδεικτικά στοιχεία για να στηρίξει την επιχειρηματολογία της.

293. Το επιχείρημα αυτό πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο λόγω του ότι είναι νέο και ότι δεν μπορεί να αποδείξει την ύπαρξη αλλοιώσεως των αποδείξεων που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο. Κατά συνέπεια, ο προβαλλόμενος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

294. Η KLE υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, απορρίπτοντας το αίτημα αποζημιώσεως λόγω του ότι η συμπεριφορά του Οργανισμού και η άρνηση της Επιτροπής να δεχθεί τα αιτήματά της είναι καθόλα νόμιμες, παραγνωρίζει το γεγονός ότι τα ακυρωτικά αιτήματα αφορούσαν αποκλειστικά τις αποφάσεις της Επιτροπής. Με το αίτημα αποζημιώσεως όμως ζητήθηκε η αποκατάσταση της ζημίας που επήλθε λόγω της παράνομης συμπεριφοράς του Οργανισμού, επί της οποίας έπρεπε συνεπώς να αποφανθεί το Πρωτοδικείο.

295. Όπως ορθά παρατηρεί η Επιτροπή, αυτός ο λόγος αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός εφόσον το Πρωτοδικείο, κρίνοντας νόμιμες τις συμπεριφορές του Οργανισμού και της Επιτροπής, στο πλαίσιο εξετάσεως των αιτημάτων ακυρώσεως των αποφάσεων της τελευταίας, εκτίμησε, με την ευκαιρία αυτή, τη νομιμότητα των αποφάσεων του Οργανισμού, απαντώντας με τον τρόπο αυτό στο αίτημα που υποβλήθηκε πρωτοδίκως. Πρέπει να προστεθεί ότι από τα στοιχεία που περιέχονται στην απόφαση σχετικά με τη συμπεριφορά του Οργανισμού δεν μπορούν να συναχθούν λόγοι ικανοί να χαρακτηρίσουν υπαίτια συμπεριφορά. Τέλος, η αναιρεσείουσα δεν παρέχει ενδείξεις σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά, των οποίων έγινε πρωτοδίκως επίκληση, επί των οποίων να μην αποφάνθηκε το Πρωτοδικείο και τα οποία να μπορούν να χαρακτηρίσουν μια τέτοια συμπεριφορά.

VI — Επί των δικαστικών εξόδων

296. Σύμφωνα με το άρθρο 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των εξόδων.

297. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, το Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων.

Πρόταση

298. Σύμφωνα με τις προηγούμενες σκέψεις, προτείνω, κατά συνέπεια, στο Δικαστήριο:

1) να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Φεβρουαρίου 1997, Τ-149/94 και Τ-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems κατά Επιτροπής στο μέτρο που δεν απάντησε στον λόγο ακυρώσεως που υποβλήθηκε στο πλαίσιο της προσφυγής Τ-149/94 και στηρίζεται στην έλλειψη αιτιολογήσεως, εκ μέρους του Οργανισμού Εφοδιασμού της Ευρατόμ, της μονομερούς παρατάσεως της προθεσμίας του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού της 15ης Ιουλίου 1975 του Οργανισμού Εφοδιασμού της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας διά του οποίου τροποποιείται ο κανονισμός του Οργανισμού Εφοδιασμού της 5ης Μαΐου 1960, περί καθορισμού των διαδικασιών αντιπαραθέσεως προσφορών και ζητήσεων των μεταλλευμάτων, αρχικών υλικών και ειδικών σχασίμων υλικών·

2) κρίνοντας επί του λόγου ακυρώσεως, να κηρύξει αβάσιμη την προσφυγή·

3) κατά τα λοιπά, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

4) να αποφανθεί ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.